

ยะหุยา

1

กาลิมะตุลลอฮฺมาเกิดเป็นมนุษย์

¹ ตอนเริ่มต้นก่อนโลกนี้เกิดขึ้นก็มีกาลิมะตุลลอฮฺอยู่แล้ว กาลิมะตุลลอฮฺอยู่กับอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺเป็นฉันใด กาลิมะตุลลอฮฺก็เป็นฉันนั้น ² กาลิมะตุลลอฮฺอยู่กับอัลลอฮฺตั้งแต่เริ่มต้น ³ อัลลอฮฺทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยกาลิมะตุลลอฮฺ ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้เกิดมาจากกาลิมะตุลลอฮฺ ⁴ กาลิมะตุลลอฮฺเป็นแหล่งแห่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ⁵ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่สามารถเอาชนะความสว่างนั้นได้ ⁶ มีชายคนหนึ่งที่อัลลอฮฺทรงส่งมาคืออนบียะหุยา¹ ⁷ เขามาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น เพื่อว่าทุกคนจะได้ศรัทธาผ่านทางเขา ⁸ เขาไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น ⁹ ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นสัจธรรมได้นั้นกำลังเข้ามาในโลกดุนยา ¹⁰ ท่านอยู่ในโลกที่อัลลอฮฺทรงสร้างขึ้นมาผ่านทางท่าน แต่โลกดุนยากลับไม่รู้จักท่าน ¹¹ เมื่อท่านได้มายังบ้านเมืองของท่าน ชาวบ้านชาวเมืองของท่านกลับไม่ยอมรับท่าน ¹² แต่ทุกคนที่ยอมรับท่าน และศรัทธาในนามของท่านนั้น ท่านก็ให้สิทธิพวกเขาเป็นเหมือนลูกที่รักของอัลลอฮฺ ¹³ พวกเขาไม่ได้เป็นเหมือนลูกที่เกิดจากเลือดเนื้อหรือกามารมณ์ หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เป็นเหมือนลูก

---

¹ มธ.3:1; มก.1:4; ลก.1:13,17,76; 3:2

โดยได้รับฐานะจากอัลลอย

¹⁴ กาลิมะตุลลอฮ์นั้นมาเกิดเป็นมนุษย์และมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นสง่าราศีของท่านซึ่งเหมือนสง่าราศีของบุตรคนเดียวขององค์อุปถัมภ์ บริบูรณ์ด้วยความกรุณาปราณีและสัจธรรม ¹⁵ นบียะหฺยาเป็นพยานให้กับท่าน และร้องประกาศว่า “นี่แหละ คือท่านผู้ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงว่า ท่านผู้มาภายหลังข้าพเจ้า แต่เป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าท่านดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” ¹⁶ ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุณาปราณี ซึ่งพวกเราได้รับครั้งแล้วครั้งเล่า ¹⁷ คือว่าเมื่อก่อนอัลลอยได้ให้บัญญัติผ่านทางนบีมูซา แต่บัดนี้อัลลอยได้สำแดงความกรุณาปราณีและสัจธรรมผ่านมาทางท่านอีซา อัล-มะซีฮ ¹⁸ ไม่มีใครเคยเห็นอัลลอยเลย แต่ผู้เป็นหนึ่งในเดียวซึ่งเป็นพระเจ้าอยู่ใกล้กับพระทัยขององค์อุปถัมภ์ได้เปิดเผยอัลลอยแล้ว

คำพยานของนบียะหฺยา

(มธ.3:1-12; มก.1:2-8; ลก.3:15-17)

¹⁹ นี่เป็นคำพยานของนบียะหฺยา คือเมื่อพวกยาฮูดีส่งพวกผู้ประกอบพิธีทางศาสนาและพวกเลวีจากเยรูซาเล็มไปถามนบียะหฺยาว่าท่านคือใคร ²⁰ ท่านก็ยอมรับและไม่ได้ปฏิเสธ คือยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่อัล-มะซีฮ²” ²¹ พวกเขาจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านเป็นใคร? เป็นนบียีลียาส³หรือ?” นบียะหฺยาตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ นบียีลียาส” “ท่านเป็นนบีที่เรากำลังคอย⁴หรือ?” และนบียะหฺยาตอบว่า “ไม่ใช่” ²² พวกเขาจึงถามว่า “แล้วท่านเป็นใคร? ขอให้ตอบมา จะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามา ท่านจะตอบเรื่องตัวท่านว่าอย่างไร?” ²³ ท่านตอบว่า

“ข้าพเจ้าเป็นเสียงของคนทีร้องประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า

---

² อัล-มะซีฮ แปลว่า ผู้ได้รับการทรงเจิม

³ มลค.4:5

⁴ ฉธบ.18:15,18

‘จงทำทางของพระเจ้าให้ตรงไป’

ตามที่อิสยาห์กล่าวไว้”⁵

²⁴ คนเหล่านั้นที่พวกฟาริสีส่งมา ²⁵ ถามนบียะหฺยาว่า “ถ้าท่านไม่ใช่อัล-มะซีฮฺ หรืออนปีอียาส หรืออนปีที่เรากำลังคอยนั้นแล้ว ทำไมท่านถึงให้ศีลจุ่ม?” ²⁶ นบียะหฺยาตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าให้ศีลจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่านที่ท่านไม่รู้จัก ²⁷ ท่านผู้นั้นมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้” ²⁸ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานีฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่ซึ่งนบียะหฺยากำลังให้ศีลจุ่ม

แกะหนุ่มของอัลลอฮ์

²⁹ วันรุ่งขึ้นนบียะหฺยาเห็นท่านอีซากำลังมาทางตน จึงกล่าวว่า “ดูซินี่คือแกะหนุ่มของอัลลอฮ์ ผู้รับบาปของโลกคุณยาไป” ³⁰ ท่านผู้นี้แหละที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้ามา เพราะว่าท่านดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ³¹ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักท่าน แต่เพื่อให้ท่านเป็นที่ประจักษ์แก่พงศ์พันธุ์ของนบียะฮฺกุบ ข้าพเจ้าจึงให้ศีลจุ่มด้วยน้ำ” ³² และนบียะหฺยากล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นรุซุลลอฮ์ลงมาจากสวรรค์เหมือนดั่งนกพิราบ และอยู่กับท่าน” ³³ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักท่าน แต่อัลลอฮ์ผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้ศีลจุ่มด้วยน้ำ ได้ทรงกล่าวกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเห็นรุซุลลอฮ์ลงมาอยู่กับคนใด คนนั้นแหละจะเป็นคนให้ศีลจุ่มด้วยรุซุลกุดูซุ’ ³⁴ และข้าพเจ้าก็เห็นแล้วและเป็นพยานว่าท่านผู้นี้แหละเป็นอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์”

สาวกพวกแรกของท่านอีซา

---

⁵ อสย.40:3

⁶ พิธีชำระ ใช้ น้ำเป็นสัญลักษณ์ เล็งถึงการที่อัลลอฮ์ทรงให้อภัยคนบาป

³⁵ รุ่งขึ้นนบิยะหายีนอยู่ที่นั่นอีกกับศิษย์สองคน ³⁶ นบิยะหยามองดูท่านอีซา ขณะที่ท่านอีซาเดินผ่านไป และกล่าวว่า “ดูซินี่คือแกะหนุ่มของอัลลอฮ์” ³⁷ ศิษย์สองคนนั้นได้ยินท่านพูดอย่างนี้ก็ติดตามท่านอีซาไป ³⁸ ท่านอีซาเหลียวมาดูและเห็นเขาทั้งสองตามท่านมา จึงถามเขาว่า “พวกท่านหาอะไร?” เขาทั้งสองตอบท่านว่า “รับบี (ซึ่งแปลว่าท่านอาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ไหน?” ³⁹ ท่านตอบพวกเขาว่า “มาดูเถิด” เขาก็ไปยังที่อยู่ของท่าน และวันนั้นก็พักอยู่กับท่าน เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว ⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนนั้นที่ได้ยินนบิยะหายีนพูดและติดตามท่านอีซาไป คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร ⁴¹ แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราพบอัล-มะซีฮ์ (แปลว่า ผู้ได้รับการทรงเจิม) แล้ว” ⁴² อันดรูว์จึงพาซีโมนไปหาท่านอีซา เมื่อท่านอีซาเห็นเขาแล้วก็กล่าวว่า “ท่านคือซีโมนบุตรยะหยา คนจะเรียกท่านว่าเศฟาส” (ซึ่งแปลว่า เปโตร⁷)

ท่านอีซาเรียกฟีลิปและนารานาเอล

⁴³ รุ่งขึ้นท่านอีซาตั้งใจจะไปยังแคว้นกาลิลี ท่านพบฟีลิปจึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามา” ⁴⁴ ฟีลิปมาจากเบธไซดาเมืองของอันดรูว์และเปโตร ⁴⁵ ฟีลิปไปหานารานาเอลและบอกเขาว่า “เราพบคนที่นบิมุขากล่าวถึงในคัมภีร์เตารอฮ์ และคนที่บรรดาผู้เผยพระดำรัสกล่าวถึง คือ ท่านอีซาชาวนัชรอฮ์บุตรยอฮัน” ⁴⁶ นารานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีๆ จะมาจากนัชรอฮ์ได้หรือ?” ฟีลิปตอบว่า “มาดูเถิด” ⁴⁷ เมื่อท่านอีซาเห็นนารานาเอลมาหา ท่านจึงกล่าวเกี่ยวกับตัวเขาว่า “นี่แหละ ผู้ที่สืบเชื้อสายของนบิยะอูกุบแท้ ในตัวเขาไม่มีอุบาย” ⁴⁸ นารานาเอลตอบท่านว่า “ท่านรู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร?” ท่านอีซาตอบเขาว่า “เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้น

---

⁷ เศฟาส เป็นชื่อภาษาอาราเมค เปโตร เป็นชื่อภาษากรีก ชื่อทั้งสองมีความหมายว่า ศิลา

มะเดื่อก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน” ⁴⁹ นารานาเอลตอบท่านว่า “รับปี ท่านเป็นอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ ท่านเป็นกษัตริย์ของวงศ์พันธุ์นบียะอฺกูบ”

⁵⁰ ท่านอีซาตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่าเราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อท่านจึงศรัทธาหรือ? ท่านจะเห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก” ⁵¹ แล้วท่านอีซาจึงกล่าวอีกว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านจะเห็นท้องฟ้าแหวกออกและเหล่ามลาอิกะฮ์ของอัลลอฮ์ขึ้นลงอยู่⁸เหนือเราผู้เป็นบุตรมนุษย์”

---

⁸ ปฐก.28:12

2

งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

¹ วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี มารดาของท่านอีซาก็อยู่ที่นั่น ² ท่านอีซาและสาวกของท่านได้รับเชิญไปในงานนั้นด้วย ³ เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของท่านอีซาพูดกับท่านว่า “เขาไม่มีน้ำองุ่นหมักแล้ว” ⁴ ท่านอีซาตอบนางว่า “หญิงเอ๋ย ไม่ใช่ธุระของท่าน เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ⁵ มารดาของท่านจึงบอกพวกคนใช้ว่า “จงทำตามที่ท่านสั่งเจ้าเถิด” ⁶ มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ เพื่อชำระล้างร่างกายตามธรรมเนียมของพวกยิว จูน่าโอ่งละประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷ ท่านอีซาสั่งพวกคนใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” แล้วพวกเขาก็ตักน้ำจนเต็มโอ่งเสมอปาก ⁸ แล้วท่านสั่งพวกเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอาไปให้ ⁹ เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นหมักแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹⁰ และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นหมักอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อเต็มกันมากแล้ว จึงเอาที่ไม่ค่อยดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นหมักอย่างดีไว้จนถึงเดี๋ยวนี้” ¹¹ สัญญาครั้งแรกนี้ท่านอีซาทำที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และได้สำแดงสง่าราศีของท่าน พวกสาวกของท่านก็ศรัทธาในท่าน

¹² ภายหลังเหตุการณ์นี้ ท่านอีซาไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม² พร้อมกับมารดาและบรรดาน้องชายและพวกสาวกของท่าน และพักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

---

¹ เครื่องดื่มที่ชาวปาเลสไตน์ดื่มกันเป็นประจำ แม้คัมภีร์บริสุทธิไม่มีบทบัญญัติห้ามดื่มน้ำองุ่นหมัก แต่ก็มีคำเตือน ไม่ให้ดื่มน้ำองุ่นหมักจนเกิดความเสียหาย

² มธ.4:13

การชำระวิหาร

(มธ.21:12-13; มก.11:15-17; ลก.19:45-46)

¹³ เทศกาลปัสกา^{3,4}ของพวกยาฮูดีใกล้เข้ามาแล้ว ท่านอีซาขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
¹⁴ ท่านเห็นคนขายวัว ขายแกะ ขายนกพิราบ และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ตามบริเวณวิหาร ¹⁵ ท่านจึงเอาเชือกทำเป็นแส้ไล่คนเหล่านั้นพร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร เทเงินทิ้งและคว่ำโต๊ะของบรรดาคนรับแลกเงิน ¹⁶ แล้วกล่าวกับพวกคนขายนกพิราบว่า “เอาของพวกนี้ออกไป อย่าทำให้สถานที่อันบริสุทธิ์ขององค์อุปถัมภ์เรากลายเป็นตลาด” ¹⁷ พวกสาวกของท่านก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า “*ความร้อนใจในเรื่องสถานที่อันบริสุทธิ์ของพระองค์จะท่วมทับข้าพระองค์*”⁵ ¹⁸ พวกยาฮูดีจึงพูดกับท่านว่า “ท่านจะสำแดงสัญญาณอะไรให้เราเห็นว่า ท่านมีสิทธิทำการเช่นนี้ได้?” ¹⁹ ท่านอีซาจึงตอบพวกเขาว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน”⁶ ²⁰ พวกยาฮูดีจึงพูดว่า “วิหารนี้เขาได้ใช้เวลาก่อสร้างถึงสี่สิบหกปีแล้ว และท่านจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวันหรือ?”
²¹ แต่วิหารที่ท่านกล่าวถึงนั้นคือร่างกายของท่าน ²² เพราะฉะนั้นเมื่ออัลลอฮ์ทรงให้ท่านฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว พวกสาวกของท่านก็ระลึกได้ว่าท่านกล่าวอย่างนี้ และพวกเขาก็ศรัทธาในคำภีร์บริสุทธิ์และถ้อยคำที่ท่านอีซากล่าวนั้น

ท่านอีซา รู้จักมนุษย์ทุกคน

²³ ขณะที่ท่านอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกานั้น มีคนจำนวนมากศรัทธา

---

³ เทศกาลของพวกยาฮูดีเพื่อระลึกถึง การที่อัลลอฮ์ทรงช่วยกู้ชาติของตน ให้พ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์

⁴ อพย.12:1-27

⁵ ซาบรุ 69:9

⁶ มธ.26:61; 27:40; มก.14:58; 15:29

ในนามของท่าน เพราะพวกเขาเห็นสัญญาณที่ท่านได้ทำ ²⁴ แต่ส่วนท่านอีซาเอง ไม่ได้วางใจคนเหล่านั้น ²⁵ เพราะท่านรู้จักมนุษย์ทุกคน และท่านไม่จำเป็นที่จะต้อง
ต้องมีใครมาเป็นพยานเรื่องมนุษย์ เพราะท่านเองรู้ว่าอะไรอยู่ในตัวมนุษย์

3

ท่านอีซากับนิโคเดมัส

¹ มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยาฮูดี ² คนนี้มาหาท่านอีซาตอกลางคืนกล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ เรารู้ว่าท่านเป็นครูที่มาจากอัลลอฮ์ เพราะไม่มีใครสามารถสำแดงสัญญาณที่ท่านทำนั้นได้ นอกจากอัลลอฮ์ทรงอยู่กับเขา” ³ ท่านอีซาตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่¹ คนนั้นไม่สามารถได้รับส่วนในการปกครองของอัลลอฮ์ได้” ⁴ นิโคเดมัสตอบท่านว่า “คนชราจะเกิดใหม่ได้อย่างไร? จะเข้าไปในท้องของแม่ครั้งที่สองแล้วเกิดใหม่ได้หรือ?” ⁵ ท่านอีซากล่าวว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและรุธูลลอฮ์ คนนั้นจะเข้าอยู่ในการปกครองของอัลลอฮ์ไม่ได้ ⁶ มนุษย์ให้กำเนิดชีวิตได้ก็แต่เพียงทางร่างกายมนุษย์ แต่รุธูลลอฮ์ให้กำเนิดและมีชีวิตได้ทางจิตวิญญาณ ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า พวกท่านต้องเกิดใหม่ ⁸ ลม²จะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากรุธูลลอฮ์³ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ⁹ นิโคเดมัสถามท่านว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะไปได้อย่างไร?” ¹⁰ ท่านอีซากล่าวตอบเขาว่า “ท่านเป็นถึงอาจารย์ของพงศ์พันธุ์นบียะอฺกูบ ท่านไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลยหรือ? ¹¹ เราบอกความจริงกับท่านว่า เราพูดสิ่งที่เรารู้ และบอกท่านถึงสิ่งที่เราเห็น แต่พวกท่านไม่ยอมรับสิ่งที่เราบอกนั้น ¹² ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกคุณยาและพวกท่านไม่ศรัทธา แล้วท่านจะศรัทธาได้อย่างไรถ้าเราบอก

---

¹ คำว่า เกิดใหม่ ในข้อนี้ และข้อ 7 แปลได้อีกว่า เกิดจากเบื้องบน

² แปลได้อีกว่า รุธูลลอฮ์

³ ภาษากรีกเป็นคำเดียวกับลมใน ข้อ 8

ท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายสวรรค์ ¹³ ไม่มีใครเคยขึ้นไปยังสวรรค์นอกจากผู้ที่ลงมา
จากสวรรค์ คือเราผู้เป็นบุตรมนุษย์ ¹⁴ นบีมุซายกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร⁴อย่างไร
บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น ¹⁵ เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในบุตรมนุษย์นั้นจะได้
ชีวิตนิรันดร์”

¹⁶ เพราะว่าอัลลอฮฺทรงรักโลกมาก จนถึงขนาดประทานอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่ง
ผู้เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในท่านนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

¹⁷ เพราะว่าอัลลอฮฺทรงให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งเข้ามาในโลกดุนยา ไม่ใช่เพื่อพิ
พากษา แต่เพื่อช่วยให้รอดโดยท่านนั้น ¹⁸ คนที่ศรัทธาในอัล-มะซีฮฺจะไม่ถูกพิ
พากษา ส่วนคนที่ไม่ได้ศรัทธาก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้ศรัทธาใน
นามของอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ ¹⁹ หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือ
ความสว่างเข้ามาในโลกดุนยาแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง
เพราะการกระทำของพวกเขาเลวทราม ²⁰ เพราะทุกคนที่ประพฤตชั่วก็เกลียด
ความสว่าง และไม่มาหาความสว่าง เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะ
ปรากฏ ²¹ แต่คนที่ประพฤตตามสัจธรรมก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่าการ
กระทำของเขานั้นทำโดยพึงอัลลอฮฺ

ท่านอีซาและนบียะหฺยา

²² หลังจากนั้น ท่านอีซาเข้าไปในแคว้นยูเดียกับพวกสาวกของท่าน และอยู่ที่
นั่นกับพวกเขา และได้ให้ศีลจุ่ม ²³ นบียะหฺยาก็ให้ศีลจุ่มอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้าน
สาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และคนทั้งหลายก็พากันมารับศีลจุ่ม ²⁴ เพราะนบี
ยะหฺยายังไม่ถูกขังในคุก⁵

²⁵ แต่เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างพวกศิษย์ของนบียะหฺยาและคนหนึ่งใน

---

⁴ กตว.21:9

⁵ มธ.14:3; มก.6:17; ลก.3:19-20

พวกยาฮูดีเรื่องการชำระมลทิน ²⁶ พวกเขาจึงไปหานบียะหยาบอกว่า “อาจารย์ คนที่อยู่กับอาจารย์ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คนที่อาจารย์พูดถึงนั้น นี่แน่ะ คนนี้กำลังให้ศิลาจุ่มและทุกคนก็พากันไปหาเขา” ²⁷ นบียะหยาตอบว่า “ไม่มีใครสามารถรับสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮฺประทานให้เขาจากสวรรค์” ²⁸ พวกท่านเองก็เป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอัล-มะซีฮฺ⁶ แต่ข้าพเจ้าได้รับคำบัญชาให้นำทางแก่ท่าน ²⁹ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว ส่วนเพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนฟังก็ปลาบปลื้มเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ความปลื้มปิติอย่างล้นเหลือเช่นนี้แหละ ที่ข้าพเจ้ากำลังมีอยู่เดี๋ยวนี้ ³⁰ ท่านอีซาต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนข้าพเจ้าเองต้องด้อยลง”

ผู้ที่มาจากสวรรค์

³¹ ท่านผู้ที่มาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็ย่อมเป็นของโลกและพูดแต่สิ่งเกี่ยวกับโลก ท่านผู้มาจากสวรรค์เป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ³² ท่านเล่าถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำกล่าวของท่าน ³³ ส่วนคนที่ยอมรับคำกล่าวของท่านก็แสดงว่าเขารับรองว่าอัลลอฮฺทรงสัตย์จริง ³⁴ เพราะท่านผู้ที่อัลลอฮฺทรงส่งมานั้นก็กล่าวพระดำรัสของอัลลอฮฺ เพราะอัลลอฮฺประทานรุสูลลอฮฺแก่ท่านอย่างเต็มที่ไม่ว่าจำกัดเลย ³⁵ องค์อุปถัมภ์ทรงรักอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์และทรงมอบทุกสิ่งไว้ในมือของท่าน⁷ ³⁶ คนที่ศรัทธาในอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่คนที่ไม่เชื่อฟังอัล-มะซีฮฺก็จะได้ไม่เห็นชีวิตและความพิโรธของอัลลอฮฺตกอยู่กับเขา

---

⁶ ยะหยา 1:20

⁷ มธ.11:27; ลก.10:22

4

ท่านอีซากับหญิงชาวสะมาเรีย

¹ เมื่อท่านอีซาเห็นว่าพวกฟาริสีได้ยินข่าวว่า ท่านมีสาวกและให้ศิลาจุ่มมากกว่านบียะหยา ² (ความจริงท่านอีซาไม่ได้ให้ศิลาจุ่มเอง แต่สาวกของท่านเป็นผู้ให้) ³ ท่านจึงออกจากแคว้นยูเดียกลับไปแคว้นกาลิลีอีก ⁴ ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย ⁵ จึงผ่านเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ซึ่งอยู่ใกล้ที่ดินที่นบียะฮูบให้กับนบียูสุบุตรของตน ⁶ บ่อน้ำของนบียะฮูบก็อยู่ที่นั่น ท่านอีซาเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงนั่งลงที่ข้างบ่อน้ำ เวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง

⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ ท่านอีซากล่าวกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” ⁸ (ขณะนั้นท่านอีซาอยู่คนเดียวพวกสาวกของท่านเข้าไปซื้ออาหารในเมือง) ⁹ หญิงชาวสะมาเรียตอบท่านว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นยาฮูดีจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?” ¹⁰ (เพราะพวกยาฮูดีไม่คบหาพวกสะมาเรียเลย) ¹⁰ ท่านอีซาตอบนางว่า “ถ้าเจ้ารู้จักของที่อัลลอฮ์ประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ ก็คงจะขอจากท่านผู้นั้น และผู้นั้นก็คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เจ้า” ¹¹ นางตอบท่านว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน? ¹² ท่านใหญ่กว่านบียะฮูบบรรพบุรุษของเราผู้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ? นบียะฮูบเองก็ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรทั้งหลายและสัตว์เลี้ยงของท่านด้วย” ¹³ ท่านอีซากล่าวว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ¹⁴ แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ¹⁵ นางตอบท่าน

¹ ปฐก.33:19; ยชว.24:32

² อสร.4:1-5; นทม.4:1-2

ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”

¹⁶ ท่านอีซากล่าวกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามาที่นี่” ¹⁷ นางตอบท่านว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” ท่านอีซากล่าวกับนางว่า “เจ้าพูดถูกที่ว่าไม่มีสามี ¹⁸ เพราะเจ้ามีสามีมาถึงห้าคนแล้ว และคนที่มืออยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง” ¹⁹ นางตอบท่านว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยแพร่พระคำรัส ²⁰ บรรพบุรุษของเราที่ถูกษานี้ แต่พวกท่านบอกว่าสถานที่กัมกราบนั้นต้องอยู่ที่เยรูซาเล็ม” ²¹ ท่านอีซากล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด คงมีสักวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะไม่ได้กัมกราบต่อองค์อุปถัมภ์ทั้งที่ถูกษานี้หรือที่เยรูซาเล็ม ²² พวกเจ้าชาวสะมาเรียกัมกราบอัลลอฮ์ผู้ที่ไม่รู้จัก ขณะที่เรายาฮูดีรู้จักพระองค์ดี เพราะความรอดมาผ่านทางชาวยาฮูดี ²³ แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และขณะนี้ก็มาถึงแล้ว คือเมื่อคนที่กัมกราบอย่างแท้จริงจะกัมกราบองค์อุปถัมภ์ด้วยรูปสุลลอสและศีลธรรม เพราะว่าองค์อุปถัมภ์ทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่กัมกราบต่อพระองค์ ²⁴ เพราะว่ายัลลอสทรงเป็นรูปสุลลอส และคนที่กัมกราบพระองค์จะต้องกัมกราบด้วยจิตวิญญาณและความจริง” ²⁵ นางกล่าวกับท่านว่า “ดิฉันรู้ว่าอัล-มะซีฮจะมา เมื่อท่านมา ท่านจะชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” ²⁶ ท่านอีซาจึงตอบกับนางว่า “เราผู้ที่พูดกับเจ้าเป็นผู้นั้น”

²⁷ เมื่อพวกสาวกของท่านกลับมา พวกเขาก็ประหลาดใจที่ท่านสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “ท่านต้องการอะไร?” หรือ “ทำไมท่านถึงสนทนากับนาง?” ²⁸ ส่วนหญิงคนนั้นก็ทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองบอกพวกชาวบ้านว่า ²⁹ “มานี่ มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ ท่านผู้นี้จะเป็นอัล-มะซีฮได้ไหม?” ³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาท่าน

³¹ ในระหว่างนั้นพวกสาวกเชิญท่านว่า “อาจารย์ เชิญกินเถิด” ³² แต่ท่านกล่าว

กับพวกเขาว่า “เรามีอาหารกินที่พวกท่านไม่รู้”³³ พวกเขาจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้ท่านแล้วหรือ?”³⁴ ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงส่งเรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ”³⁵ พวกท่านบอกว่าอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวแล้วไม่ใช่หรือ? ส่วนเราบอกพวกท่านว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ทุ่งนาเหลืองอร่ามและถึงเวลาเกี่ยวแล้ว³⁶ คนเกี่ยวกำลังได้รับค่าจ้างและกำลังรวบรวมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน³⁷ คำที่เขาพูดกันก็เป็นความจริงในเรื่องนี้ คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’³⁸ เราส่งพวกท่านไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้ตรากตรำ แต่คนอื่นตรากตรำและพวกท่านเข้าร่วมในการตรากตรำของเขา”

³⁹ ชาวสะมาเรียจำนวนมากที่มาจากเมืองนั้นก็ศรัทธาในท่านอีซาเพราะคำพูดของหญิงคนนั้นที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ”⁴⁰ ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึง พวกเขาจึงเชิญท่านให้อยู่กับเขา และท่านก็อยู่ที่นั่นสองวัน⁴¹ และจำนวนคนที่ศรัทธาในท่านก็เพิ่มขึ้นเพราะถ้อยคำของท่าน⁴² พวกเขาพูดกับหญิงคนนั้นว่า “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ที่เราศรัทธานั้นไม่ใช่เพราะคำพูดของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านผู้นี้เป็นผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริงของโลกดูนยา”

การรักษาบุตรชายของข้าราชการ

⁴³ เมื่อผ่านไปสองวัน ท่านอีซาก็ออกจากที่นั่นไปที่แคว้นกาลิลี⁴⁴ (ท่านเคยกล่าวว่า ผู้เผยพระดำรัสจะไม่ได้รับการยกย่องในบ้านเกิดของตน)³⁴⁵ ดังนั้นเมื่อท่านไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีก็ต้อนรับท่าน เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งที่ท่านได้ทำในเทศกาลที่กรุงเยรูซาเล็ม⁴ เพราะพวกเขาก็ไปในเทศกาลนั้นด้วย

³ มธ.13:57; มก.6:4; ลก.4:24

⁴ ยะหุยา 2:23

⁴⁶ ดังนั้นท่านจึงไปที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีก ซึ่งเป็นที่ที่ท่านได้ทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่นหมัก⁵ และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีข้าราชการคนหนึ่งที่มีบุตรป่วยหนัก ⁴⁷ เมื่อเขาารู้ข่าวว่าท่านอีซาออกจากแคว้นยูเดียไปแคว้นกาลิลีแล้ว เขาจึงไปอ้อนวอนท่านขอให้ไปรักษาบุตรของตนเพราะว่าเขาใกล้จะตายแล้ว

⁴⁸ ท่านอีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นสัญญาณและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่ศรัทธา” ⁴⁹ ข้าราชการคนนั้นอ้อนวอนท่านว่า “ท่านเจ้าข้า กรุณามากับข้าพเจ้าก่อนที่ลูกน้อยของข้าพเจ้าจะตาย” ⁵⁰ ท่านอีซาตอบเขาว่า “กลับไปเถิด ลูกของท่านจะไม่ตาย” ชายคนนั้นเชื่อถ้อยคำที่ท่านอีซากล่าวกับเขาจึงกลับไป ⁵¹ ขณะที่กลับไปนั้น พวกคนรับใช้ของเขามาพบและเรียนว่า “ลูกของท่านหายแล้ว” ⁵² เขาจึงถามถึงเวลาที่บุตรมีอาการดีขึ้นและพวกคนรับใช้ก็เรียนว่า “ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” ⁵³ บิดาจึงรู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่ท่านอีซากล่าวกับตนว่า “ลูกของท่านจะไม่ตาย” ดังนั้นตัวเขาเองและทุกคนในครอบครัวจึงศรัทธาในท่านอีซา ⁵⁴ นี่เป็นสัญญาณครั้งที่สองที่ท่านอีซาได้ทำเมื่อท่านออกจากแคว้นยูเดียไปแคว้นกาลิลี

---

⁵ ยะหยา 2:1-11

5

การรักษาโรคที่สระน้ำ

¹ หลังจากนั้นท่านอีซาก็ขึ้นไปทีกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมงานเทศกาลของพวกเขา
ค

² ที่ริมประตูแกะในกรุงเยรูซาเล็มมีสระน้ำ ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา¹
ที่นั่นมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยจำนวนมาก มีทั้งคนตาบอด คน
ง่อย และคนเป็นอัมพาตนอนอยู่² ⁵ ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
⁶ เมื่อท่านอีซาเห็นคนนั้นนอนอยู่ และทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว ท่าน
จึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือเปล่า?” ⁷ คนป่วยคนนั้นตอบ
ท่านว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีใครเอาตัวข้าพเจ้าลงไป
ในสระ แล้วพอจะลงไปเอง คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” ⁸ ท่านอีซากล่าวกับเขาว่า “ลุก
ขึ้นเถิด จงยกแคร่ของท่านเดินไป” ⁹ ทันใดนั้นเขาก็หายเป็นปกติและยกแคร่ของ
เขาเดินไป

แต่วันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์ ¹⁰ พวกเขาดีจึงพูดกับชายที่ท่านอีซารักษาว่า
“วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ การที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นผิดบัญญัติ”³ ¹¹ คนนั้นจึงตอบพวก
เขาว่า “คนที่รักษาข้าพเจ้าให้หายสั่งว่า ‘จงยกแคร่ของท่านและเดินไป’ ”

¹² พวกเขาดีถามเขาว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่และเดินไป’ นั้นเป็นใคร?”

---

¹ สำเนาโบราณบางฉบับว่า เบธเซซดา บางฉบับว่า เบธไซดา

² สำเนาโบราณบางฉบับเพิ่มความ คอยน้ำกระเพื่อม ⁴ เพราะมีมลภาวะอย่างหนึ่งของ
อัลลอฮ์ลงมาจนน้ำในสระเป็นครั้งคราว และเมื่อน้ำกระเพื่อมอยู่ ใครก้าวลงไปใต้น้ำ
ก่อนก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น

³ นหม.13:19; ยรม.17:21

¹³ คนที่ได้รับการรักษานั้นก็ไม่ว่าเป็นใคร เพราะท่านอีซาหายไปที่มกกลางฝูงชน ที่อยู่ที่นั่น ¹⁴ ภายหลังท่านอีซาพบคนนั้นในบริเวณวิหารจึงกล่าวกับเขาว่า “นี่แน่ะ ท่านหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อจะไม่มีเหตุเลวร้ายกว่านั้นเกิดกับท่าน” ¹⁵ ชายคนนั้นก็ออกไปบอกพวกยาฮูดีว่าคนที่ทำให้เขาหายนั้นคือท่านอีซา ¹⁶ เพราะเหตุนี้พวกยาฮูดีจึงเริ่มต้นข่มเหงท่านอีซา เพราะท่านทำสิ่งเหล่านี้ในวันบริสุทธิ์ ¹⁷ แต่ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “องค์อุปถัมภ์ของเรายังทรงทำงานอยู่เสมอ และเราก็ทำด้วย” ¹⁸ ซึ่งทำให้พวกยาฮูดียิ่งหาโอกาสที่จะฆ่าท่าน ไม่ใช่เพราะท่านฝ่าฝืนกฎวันบริสุทธิ์เท่านั้น แต่ยังเรียกอัลลอฮ์เป็นบิดาด้วย ซึ่งเป็นการทำตัวเสมออัลลอฮ์

สิทธิอำนาจของอัล-มะซีฮ์

¹⁹ ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่าอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์จะทำได้ตามที่เห็นองค์อุปถัมภ์ทำ เพราะสิ่งใดที่องค์อุปถัมภ์ทำ สิ่งนั้นอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งก็จะทำเหมือนกัน” ²⁰ เพราะว่าองค์อุปถัมภ์ทรงรักอัล-มะซีฮ์ และทรงสำแดงให้อัล-มะซีฮ์เห็นทุกสิ่ง ที่พระองค์ทรงทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้อัล-มะซีฮ์เห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีกที่พวกท่านจะประหลาดใจ ²¹ เพราะองค์อุปถัมภ์ทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นจากความตายและประทานชีวิตให้อย่างไร อัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ก็จะให้ชีวิตแก่คนที่ท่านปรารถนาจะให้อย่างนั้น ²² เพราะว่าองค์อุปถัมภ์ไม่ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่ง ²³ เพื่อทุกคนจะได้ยกย่องอัล-มะซีฮ์เหมือนที่พวกเขายกย่ององค์อุปถัมภ์ คนไหนไม่ยกย่องอัล-มะซีฮ์ คนนั้นก็เลยยกย่ององค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งท่านนั้นมา ²⁴ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและศรัทธาผู้ทรงส่งเรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

²⁵ “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต ²⁶ เพราะว่าองค์อุปถัมภ์ทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้อัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่ง มีชีวิตในท่านเองอย่างนั้น ²⁷ และทรงให้อัล-มะซีฮ์มีสิทธิที่จะทำการพิพากษาเพราะท่านเป็นบุตรมนุษย์⁴ ²⁸ อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของท่าน ²⁹ และจะก้าวออกมา คนที่ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต คนที่ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา⁵

บรรดาพยานของท่านอีซา

³⁰ “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรามา ³¹ ถ้าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง ³² แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงให้แก่เรานั้นเป็นความจริง ³³ พวกท่านส่งคนไปหานบียะหฺยา และนบียะหฺยา ก็เป็นพยานถึงความจริง⁶ ³⁴ เราไม่ต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้ แต่การที่เราพูดถึงเรื่องนี้ก็เพื่อให้พวกท่านศรัทธาและรอด ³⁵ นบียะหฺยาเป็นตะเกียงที่จุดสว่างไสว และพวกท่านก็ชื่นชมในความสว่างของนบียะหฺยาอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง ³⁶ แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของนบียะหฺยา เพราะว่างานที่องค์อุปถัมภ์ทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จและเป็นงานที่เรากำลังทำอยู่นั้น เป็นพยานให้

---

⁴ 5.27 ในคัมภีร์ของผู้เผยพระดำรัสดาเนียล 7:13-14 ได้เขียนถึงบุตรมนุษย์ผู้ได้รับสิทธิอำนาจจากอัลลอฮ์ให้ครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติในจักรวรรดิ

⁵ ดนล.12:2

⁶ ยะหฺยา 1:19-27; 3:27-30

กับเราว่าองค์อุปถัมภ์ทรงส่งเรามา ³⁷ และองค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งเรามากก็ทรงเป็น
พยานให้กับเราด้วย⁷ พวกท่านไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็น
รูปร่างของพระองค์ ³⁸ และท่านไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะ
ว่าพวกท่านไม่ได้ศรัทธาผู้ที่องค์อุปถัมภ์ทรงส่งมานั้น ³⁹ พวกท่านคั่นดูในคัมภีร์
บริสุทธิเพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ แต่คัมภีร์บริสุทธินั้นเองได้เป็นพยาน
ให้กับเรา ⁴⁰ แต่พวกท่านก็ยังไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต ⁴¹ เราไม่ยอมรับ
เกียรติจากมนุษย์ ⁴² แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักของอัลลอฮ์ในตัวท่าน
⁴³ เรามาในพระนามองค์อุปถัมภ์ของเราและพวกท่านไม่ยอมรับเรา ถ้าคนอื่นมา
ในนามของเขาเอง พวกท่านก็จะรับคนนั้น ⁴⁴ พวกท่านจะศรัทธาได้อย่างไรใน
เมื่อท่านรับเกียรติจากกันและกันเองและไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์
คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ? ⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะฟ้องพวกท่านต่อองค์อุปถัมภ์ มีคน
ฟ้องท่านแล้วคืออนบีมุซาผู้ที่พวกท่านตั้งความหวัง ⁴⁶ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่ออนบีมุซา
ท่านก็น่าจะเชื่อเรา เพราะอนบีมุซาเขียนถึงเรา ⁴⁷ แต่ถ้าพวกท่านไม่เชื่อเรื่องที่
อนบีมุซาเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?”

---

⁷ มธ.3:17; มก.1:11; ลก.3:22

6

การเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ.14:13-21; มก.6:30-44; ลก.9:10-17)

¹ หลังจากนั้นท่านอีซาได้ข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลีหรือที่เรียกว่าทะเลทิเบเรียส ² มหาชนก็ตามท่านไป เพราะพวกเขาเห็นสัญญาณต่างๆ ที่ท่านทำต่อบรรดาคนป่วย ³ ท่านอีซาขึ้นไปบนภูเขาและอยู่กับพวกสาวกของท่าน ⁴ ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลของพวกยิว ⁵ ท่านอีซาเงยหน้าขึ้นและเห็นมหาชนพากันมาหาท่าน ท่านจึงกล่าวกับฟีลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้ที่ไหน?” ⁶ ท่านกล่าวอย่างนั้นเพื่อจะทดสอบฟีลิป เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าท่านจะทำอย่างไร ⁷ ฟีลิปตอบท่านว่า “สองร้อยเหรียญเงิน¹ ก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้พวกเขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” ⁸ สาวกคนหนึ่งของท่านคืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรกล่าวกับท่านว่า ⁹ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?” ¹⁰ ท่านอีซากล่าวว่า “ให้ทุกคนนั่งลงเถิด” (ที่นั่นมีหญ้ามาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลงนับเฉพาะผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน ¹¹ แล้วท่านอีซาก็หยิบขนมปัง เมื่อขอชูโกรต่ออัลลอฮ์แล้วก็แจกจ่ายให้บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาต้องการ ¹² เมื่อพวกเขาอิ่มแล้วท่านอีซากล่าวกับพวกสาวกของท่านว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ¹³ พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปัง

---

¹ หนึ่งเหรียญเงินเท่ากับค่าจ้างคนงานให้ทำงานวันหนึ่ง

บาร์เล่ย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

¹⁴ เมื่อคนทั้งหลายเห็นสัญญาณที่ท่านทำ พวกเขาจึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระดำรัสคนนั้นที่จะมาในโลก”

¹⁵ เมื่อท่านอีซารู้ว่าพวกเขาจะมาจับท่านไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ ท่านก็หลบขึ้นไปบนภูเขาตามลำพัง

ท่านอีซาเดินบนน้ำ

(มธ.14:22-27; มก.6:45-52)

¹⁶ พอค่ำลงพวกสาวกของท่านก็ไปที่ทะเลสาบ ¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังคาเปอร์นาอุม ขณะนั้นมีมืดแล้วและท่านอีซาก็ยังไม่ไปหาพวกเขา ¹⁸ หลังจากนั้นไม่นานได้เกิดพายุขึ้น ทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก ¹⁹ เมื่อพวกเขาตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร ก็เห็นท่านอีซาเดินมาบนทะเล กำลังเข้ามาใกล้เรือ พวกเขาต่างตกใจกลัว ²⁰ แต่ท่านกล่าวกับเขาว่า “นี่เราเอง อย่ากลัวเลย” ²¹ พวกเขาก็ดีใจและรับท่านขึ้นเรือ ทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไป

ท่านอีซา คืออาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้นฝูงชนที่เหลืออยู่ฝั่งตรงข้ามต่างเห็นว่า ก่อนนั้นมีเรืออยู่ที่นั่นเพียงลำเดียว และเห็นว่าท่านอีซาไม่ได้ลงเรือลำนั้นไปกับพวกสาวก พวกสาวกของท่านไปกันตามลำพังเท่านั้น ²³ เวลานั้นมีเรือลำอื่นๆ มาจากทิเบเรียสผ่านมาใกล้ตำบลที่พวกเขาได้กินขนมปังคือหลังจากที่ท่านผู้เป็นเจ้านายได้ขอซูโกราต่ออัลลอยแล้ว ²⁴ เมื่อฝูงชนเห็นว่าท่านอีซาและพวกสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือไปตามหาท่านที่เมืองคาเปอร์นาอุม

²⁵ เมื่อพวกเขาพบท่านที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบแล้ว เขากล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?” ²⁶ ท่านอีซาตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นสัญญาณ แต่เพราะได้กินขนมปังอิ้ม ²⁷ อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะมอบให้กับพวกท่าน เพราะองค์อุปถัมภ์ทรงรับรองท่านผู้นี้แล้ว” ²⁸ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “เราจะต้องทำอะไรบ้างถึงจะทำงานของอัลลอฮ์ได้?” ²⁹ ท่านอีซาตอบเขาว่า “งานของอัลลอฮ์คือการศรัทธาในผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา” ³⁰ พวกเขาจึงกล่าวกับท่านว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านจะให้สัญญาณอะไรเพื่อที่เราจะเห็นและศรัทธาในท่าน? ท่านจะทำอะไร? ³¹ บรรพบุรุษของเราได้กินมานะ²ในถิ่นทุรกันดาร³ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านให้⁴พวกเขากินอาหารจากสวรรค์⁵’ ” ³² ท่านอีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ไม่ใช่ขนมปังที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่องค์อุปถัมภ์ของเราเป็นผู้ประทานอาหารแท้ที่มาจากสวรรค์ให้กับพวกท่าน ³³ เพราะวาอาหารของอัลลอฮ์นั้นคือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้กับโลก” ³⁴ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ขอโปรดให้อาหารนั้นแก่เราตลอดไปเถิด” ³⁵ ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่ศรัทธาในเราจะไม่กระหายอีกเลย ³⁶ แต่เราก็บอกพวกท่านแล้วว่า

---

² อาหารที่อัลลอฮ์ประทานให้ ดู อพย.16:31

³ อพย.16:4,15

⁴ ท่านให้ (หมายถึงขนมปังให้) แปลได้อีกว่า พระองค์ทรงให้ (หมายถึง อัลลอฮ์ประทาน)

⁵ ซาบรุ 78:24

ท่านเห็นเราแล้วแต่ไม่ศรัทธา ³⁷ ทุกคนที่องค์อุปถัมภ์ประทานแก่เราจะมาหาเรา และคนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เขาเลย ³⁸ เพราะว่าเราลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อทำตามพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรา มา ³⁹ และพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรานั้นก็คือ ให้เรารักษาทุกคนที่พระองค์ ทรงมอบไว้กับเรา ไม่ให้หายไปสักคนเดียว แต่ทำให้ฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁴⁰ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ขององค์อุปถัมภ์ของเรา ที่จะให้ทุกคนที่เห็น อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งและศรัทธาในท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเราเองจะให้คนนั้น ฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

⁴¹ พวกยาฮูดีจึงซุบซิบกันเรื่องท่านเพราะท่านกล่าวว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์” ⁴² พวกเขาพูดกันว่า “คนนี่คืออิสากลูกของยิวสุฟไม่ใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก แล้วเดี๋ยวนี้เขาพูดได้อย่างไรว่า ‘เราลงมาจากสวรรค์?’”

⁴³ ท่านอิสาคตอบพวกเขาว่า “อย่าซุบซิบกันเลย ⁴⁴ ไม่มีใครมาหาเราได้นอกจาก องค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งเรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้คนนั้นฟื้นขึ้นมา ในวันสุดท้าย ⁴⁵ มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ของผู้เผยพระดำรัสท่านหนึ่งว่า ‘อัลลอฮฺจะ ทรงสั่งสอนพวกเขาทุกคน’ ⁶ ทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากองค์อุปถัมภ์ ก็มาถึงเรา ⁴⁶ ไม่มีใครได้เห็นองค์อุปถัมภ์นอกจากท่านที่มาจากอัลลอฮฺ ท่านนั้น แหละได้เห็นองค์อุปถัมภ์แล้ว ⁴⁷ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ศรัทธาก็ มีชีวิตนิรันดร์ ⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ⁴⁹ บรรพบุรุษของพวกท่านได้กินอمانة ในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ยังเสียชีวิต ⁵⁰ แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์เพื่อให้คน

---

⁶ อสย.54:13

ที่ได้กินแล้วไม่ตาย ⁵¹ เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิตนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา”

⁵² แล้วพวกยาฮูดีก็ทู่มเถียงกันว่า “คนนี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” ⁵³ ท่านอีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าท่านไม่ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่มีชีวิตในตัวท่าน ⁵⁴ คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁵⁵ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้ ⁵⁶ คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา คนนั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา ⁵⁷ องค์อุปถัมภ์ผู้ทรงดำรงอยู่ทรงส่งเรามา และเรามีชีวิตเพราะองค์อุปถัมภ์อย่างไร คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็จะมีชีวิตเพราะเราอย่างนั้น ⁵⁸ นี่แหละเป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนอาหารที่พวกบรรพบุรุษกินและเสียชีวิต คนที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์” ⁵⁹ ถ้อยคำเหล่านี้ท่านกล่าวในที่ชุมนุมทางศาสนาของยาฮูดี ขณะที่ท่านสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

ถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

⁶⁰ เมื่อพวกสาวกของท่านหลายคนได้ยินอย่างนั้นก็พูดว่า “คำสอนเรื่องนี้ยากนัก ใครจะรับได้?” ⁶¹ และเมื่อท่านอีซาเห็นว่าพวกสาวกของท่านซุบซิบกันถึงเรื่องนั้น จึงกล่าวกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้พวกท่านสะดุดหรือ? ⁶² ถ้าพวกท่านเห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะว่าอย่างไร? ⁶³ รุสูลลอฮ์เป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังของมนุษย์ทำไม่ได้ ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านนี้แหละมาจาก

รุษลลอฮ์และเป็นชีวิต ⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนไม่ศรัทธา” เพราะท่านอีซารู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าใครไม่ศรัทธาและใครเป็นคนที่จะทรยศท่าน ⁶⁵ แล้วท่านกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้เราจึงบอกพวกท่านว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากองค์อุปถัมภ์จะทำให้คนนั้นมาถึง’ ”

⁶⁶ ตั้งแต่นั้นมาสาวกของท่านหลายคนถดถอยไม่ติดตามท่านอีกต่อไป ⁶⁷ ท่านอีซาจึงกล่าวกับสาวกสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากเราไปด้วยหรือ?” ⁶⁸ ซีโมนเปโตรตอบท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย พวกข้าพเจ้าจะจากไปหาใครได้? ท่านมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์ ⁶⁹ และพวกข้าพเจ้าก็ศรัทธาและรู้แล้วว่าท่านเป็นอัลกุตุบซึ่งมาจากอัลลอฮ์” ⁷⁰ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนไม่ใช่หรือ? แต่คนหนึ่งในพวกท่านเป็นอิบลิส” ⁷¹ ท่านหมายถึงยูดาสบุตรของซีโมน อิสคาริโอท คนหนึ่งในสาวกสิบสองคน เพราะว่าเขาเป็นคนที่จะทรยศท่าน

---

⁷ มธ.16:16; มก.8:29; ลก.9:20

7

พวกน้องๆ ของท่านอีซาไม่ศรัทธาในท่าน

¹ หลังจากนั้นท่านอีซาไปตามที่ต่างๆในแคว้นกาลิลี ท่านไม่ต้องการไปแคว้นยูเดียเพราะพวกยิวกำลังหาโอกาสฆ่าท่าน ² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิง¹ ของพวกยิวแล้ว ³ พวกน้องๆ ของท่านจึงบอกท่านว่า “จงออกจากที่นี่ไปแคว้นยูเดียเพื่อให้พวกสาวกเห็นภารกิจที่พี่กำลังทำอยู่” ⁴ เพราะว่าไม่มีใครแอบทำอะไรเงียบๆ ในเมื่ออยากให้ตัวเองปรากฏ ถ้าจะทำการเหล่านี้ก็จงแสดงตัวให้ปรากฏต่อโลกเถิด” ⁵ แม้แต่พวกน้องๆ ของท่านก็ไม่ได้ศรัทธาในท่าน ⁶ ท่านอีซาจึงตอบพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกน้องนั้นได้ทุกเมื่อ” ⁷ โลกเกลียดชังพวกน้องไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนี้ชั่วร้าย ⁸ พวกน้องจึงขึ้นไปทำงานเทศกาล เราจะไม่ขึ้นไปทำงานเทศกาลนี้ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” ⁹ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านก็อยู่ในแคว้นกาลิลีต่อไป

ท่านอีซาที่เทศกาลอยู่เพิง

¹⁰ แต่หลังจากพวกน้องๆ ของท่านขึ้นไปทำงานเทศกาลนั้นแล้ว ท่านก็ตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างเงียบๆ ไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยิวตีมองหาท่านในงานเทศกาลนั้น และถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน?” ¹² และฝูงชนก็ซุบซิบกันอย่างมากเรื่องท่าน บางคนพูดว่า “เขาเป็นคนดี” บางคนว่า “ไม่ใช่ เขาหลอกลวงประชาชน” ¹³ แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงท่านอย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกยิว

¹⁴ เมื่อเวลาผ่านไปถึงกลางเทศกาล ท่านอีซาก็ขึ้นไปที่บริเวณวิหารและสั่งสอน ¹⁵ พวกยิวตีต่างพากันประหลาดใจและพูดกันว่า “คนนี้มีความรู้มากอย่างนี้ได้

---

¹ นต.23:34; ฉธบ.16:13

อย่างไรในเมื่อไม่เคยเรียนเลย?” ¹⁶ ท่านอีซาจึงตอบพวกเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ทรงส่งเรามา ¹⁷ ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากอัลลอฮ์หรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง ¹⁸ คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาเกียรติใส่ตัว แต่คนที่พยายามหาเกียรติให้กับผู้ที่ส่งเขามา คนนั้นแหละเป็นคนที่พูดจริง และไม่หลอกลวงใคร ¹⁹ นบีมุซาให้บัญญัติแก่พวกท่านไม่ใช่หรือ? แต่ไม่มีใครในพวกท่านประพฤติตามบัญญัตินั้น พวกท่านหาโอกาสฆ่าเราทำไม?” ²⁰ฝูงชนตอบว่า “ท่านมีชัยฏอนสิงอยู่ ใครกันที่หาโอกาสจะฆ่าท่าน?” ²¹ ท่านอีซาตอบว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งในวันบริสุทธิ์ แล้วพวกท่านก็พากันประหลาดใจ ²² นบีมุซาให้พวกท่านเข้าสู่หน้ต² (สัหน้ตไม่ได้มาจากนบีมุซา แต่มาจากบรรพบุรุษ³) และท่านก็ยังให้คนเข้าสู่หน้ตในวันบริสุทธิ์ ²³ ถ้าในวันบริสุทธิ์คนยังเข้าสู่หน้ตเพื่อไม่ให้ละเมิดบัญญัติของนบีมุซาแล้ว พวกท่านจะโกรธเราเพราะเราทำให้ชายคนหนึ่งหายเป็นปกติในวันบริสุทธิ์ทำไม?” ²⁴ อย่าพิพากษาตามที่ได้เห็นภายนอก แต่จงพิพากษาอย่างยุติธรรมเถิด”

ท่านผู้นี้เป็นอัล-มะซีฮ์หรือ?

²⁵ แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่พวกเขาหาโอกาสจะฆ่า? ²⁶ เขาก็อยู่นี้แล้วไง กำลังพูดอยู่อย่างเปิดเผย และพวกเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร พวกผู้ใหญ่รู้แน่แล้วหรือว่าเป็นอัล-มะซีฮ์? ²⁷ แต่เรารู้แล้วว่าคนนี้มาจากไหน เพราะเมื่ออัล-มะซีฮ์มา จะไม่มีใครรู้เลยว่าท่านมาจากไหน” ²⁸ แล้วท่านอีซาก็ประกาศเสียงดังขณะที่สั่งสอนอยู่บริเวณวิหารว่า “พวกท่านรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงส่งเรามา นั้นสัตย์จริง

---

² ลนต.12:3

³ ปฐก.17:10

⁴ ยะหยา 5:9

และพวกท่านไม่รู้จักพระองค์²⁹ เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ทรงส่งเรามา”³⁰ พวกเขาจึงหาโอกาสจับท่าน แต่ไม่มีใครยื่นมือแตะต้องท่านได้เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของท่าน³¹ แต่มีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นศรัทธาในท่านและพูดว่า “เวลาที่อัล-มะซีฮูมา ท่านจะสำแดงสัญญาณมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่ท่านผู้นี้ได้ทำหรือ?”

เจ้าหน้าที่ถูกส่งมาจับท่านอีซา

³² เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องท่านอย่างนั้น พวกผู้นำทางศาสนาและพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปจับท่าน³³ ท่านอีซาจึงกล่าวว่า “เราจะอยู่กับพวกท่านต่อไปอีกไม่นาน แล้วจะกลับไปหาผู้ที่ทรงส่งเรามา³⁴ พวกท่านจะหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ที่เรายู่นั้นท่านจะเข้าไปไม่ได้”³⁵ พวกยาฮูดีจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหนที่เราจะหาเขาไม่พบ? เขาตั้งใจจะไปหาคนที่กระจัดกระจายอยู่ในหมู่พวกกรีกและสั่งสอนพวกกรีกหรือ?”³⁶ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘พวกท่านจะหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ที่เรายู่นั้นพวกท่านจะเข้าไปไม่ได้?’”

แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิต

³⁷ ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล⁵ ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุดนั้น ท่านอีซาได้ยืนขึ้นและประกาศว่า “ถ้าใครกระหาย ให้คนนั้นมาหาเรา³⁸ และให้คนที่ศรัทธาในเราดื่ม ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในคนนั้น’⁶”³⁹ สิ่งที่ท่านอีซากล่าวนั้นหมายถึงรุสูลลอฮ์ซึ่งคนที่ศรัทธาในท่านจะได้รับ แต่ว่ายังไม่มีการต้อนรับ⁷ เพราะท่านอีซายังไม่ได้รับเกียรติยศ⁸

---

⁵ ลนต.23:36

⁶ อสค.47:1; ศคย.14:8

⁷ สำเนาโบราณบางฉบับว่า เพราะว่ายังไม่ได้ประทานรุสูลลอฮ์

ความขัดแย้งในหมู่ประชาชน

⁴⁰ เมื่อประชาชนได้ยินดังนั้น บางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระดำรัสแน่นอน” ⁴¹ คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นอัล-มะซีฮฺ” แต่บางคนว่า “อัล-มะซีฮฺจะมาจากกาลิลีได้หรือ? ⁴² คัมภีร์บริสุทธิกล่าวไว้ไม่ใช่หรือว่าอัล-มะซีฮฺจะมาจากเชื้อพระวงศ์ของนบีดาวิด และมาจากหมู่บ้านบัยติลละฮัม⁹ ที่นบีดาวิดเคยอยู่นั้น” ⁴³ ดังนั้นฝูงชนจึงขัดแย้งกันในเรื่องท่าน ⁴⁴ บางคนอยากจะจับท่าน แต่ไม่มีใครยื่นมือแตะต้องท่านเลย

ความไม่ศรัทธาของบรรดาผู้มีอำนาจ

⁴⁵ พวกเจ้าหน้าที่กลับไปหาพวกผู้นำทางศาสนาและพวกฟาริสี พวกเขาจึงถามเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงไม่จับเขามา?” ⁴⁶ เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีใครพูดเหมือนอย่างคนนั้นเลย” ⁴⁷ พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าโดนหลอกด้วยหรือ? ⁴⁸ มีใครบ้างในพวกผู้ใหญ่หรือพวกฟาริสีที่ศรัทธาในตัวเขา? ⁴⁹ ก็มีแต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้บัญญัติ พวกเขาต้องถูกสาปแช่ง” ⁵⁰ นิโคเดมัสคนที่มาหาท่านคราวก่อน¹⁰ และเป็นคนหนึ่งในพวกเขานั้นกล่าวแก่เขาว่า ⁵¹ “กฎหมายของเราเคยพิพากษาคนโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาหรือรู้ว่าเขาทำอะไรก่อนหรือ?” ⁵² พวกเขาตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ? ลองค้นดูเถิดแล้วท่านจะเห็นว่าไม่มีผู้เผยพระดำรัสคนไหนมาจากกาลิลี”

ผู้หญิงที่ถูกจับเพราะล่วงประเวณี

⁵³ [แล้วต่างคนต่างก็กลับไปที่บ้านของตน

---

⁸ 7.39 เกียรติยศผ่านการตายและการฟื้นขึ้นจากความตาย

⁹ มคา.5:2

¹⁰ ยะหฺยา 3:1-2

8

¹ แต่ท่านอีซาไปที่ภูเขามะกอกเทศ ² และในตอนเช้าตรู่ท่านไปที่บริเวณวิหารอีก
คนทั้งหลายก็พากันมาหาท่าน ท่านจึงนั่งลงและเริ่มสั่งสอนพวกเขา ³ พวก
ผู้เชี่ยวชาญคัมภีร์บริสุทธิและพวกฟาริสีพาผู้หญิงคนหนึ่งมาหา หญิงคนนี้ถูกจับ
เพราะล่วงประเวณี และพวกเขาให้นางยืนอยู่ต่อหน้าประชาชน ⁴ เขากล่าวกับ
ท่านอีซาว่า “ท่านอาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับขณะกำลังล่วงประเวณีอยู่ ⁵ ใน
บัญญัตินั้นบัญญัติให้เราเอาหินขว้างคนอย่างนี้ให้ตาย¹ แล้วท่านจะว่า
อย่างไร?” ⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองท่านโดยหวังจะหาเหตุฟ้องท่าน แต่ท่านอี
ซาน้อมตัวลงเอานิ้วเขียนที่ดิน ⁷ และเมื่อพวกเขายังถามอยู่เรื่อยๆ ท่านก็ยึดตัว
ขึ้นตอบเขาว่า “ใครในพวกท่านไม่มีบาป ให้เอาหินขว้างนางก่อนเป็นคนแรก”
⁸ แล้วท่านน้อมตัวลงเอานิ้วเขียนที่ดินอีก ⁹ แต่เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น เขาก็
ออกไปทีละคน เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่ เหลือแต่ท่านอีซาตามลำพังกับหญิงคนนั้น
ที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ¹⁰ ท่านอีซายึดตัวขึ้นกล่าวว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไป
ไหนหมด? ไม่มีใครเอาโทษเธอหรือ?” ¹¹ นางตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเลย”
แล้วท่านอีซาจึงกล่าวว่า “เราก็ไม่เอาโทษเหมือนกัน จงไปเถิดและจากนี้ไปอย่า
ทำบาปอีก”]²

ท่านอีซาเป็นความสว่างของโลกดunya

¹² ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลกดunya³
คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ¹³ พวกฟา

¹ ลนต.20:10; ฉธบ.22:22-24

² สำเนาโบราณหลายฉบับ ไม่มีข้อความใน 7:53-8:11

³ มธ.5:14; ยน.9:5

ริสจึงกล่าวกับท่านว่า “ท่านเป็นพยานให้ตัวเอง คำพยานของท่านก็ไม่จริง”⁴

¹⁴ ท่านอีซาจึงตอบว่า “ถึงแม้เราเป็นพยานให้ตัวเราเอง คำพยานของเราก็ยังเป็นจริงอยู่เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าจะมาจากไหนและจะไปที่ไหน ¹⁵ พวกท่านพิพากษาตามมาตรฐานของโลกคุณยา⁵ เราไม่ได้มาพิพากษาใคร ¹⁶ แต่ถึงแม้เราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้องเพราะเราไม่ได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับองค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งเรามา ¹⁷ ในบัญญัติของท่านเขียนไว้ว่า คำพยานของคนสองคนย่อมเชื่อถือได้ ¹⁸ เราเป็นพยานให้ตัวเราเองและองค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งเรามา ก็เป็นพยานให้เราด้วย” ¹⁹ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “องค์อุปถัมภ์ของท่านอยู่ที่ไหน?” ท่านอีซาตอบว่า “พวกท่านไม่รู้จักตัวเราหรือองค์อุปถัมภ์ของเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเรา พวกท่านก็จะรู้จักองค์อุปถัมภ์ของเราด้วย” ²⁰ ท่านอีซากล่าวคำเหล่านี้ที่คลังเงินขณะกำลังสั่งสอนอยู่ที่บริเวณวิหาร แต่ไม่มีใครจับกุมท่านเพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของท่าน

ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านไปไม่ได้

²¹ ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราจะจากไป พวกท่านจะหาเรา แต่จะตายในการบาปของตัวเอง ที่ที่เราจะไปนั้นท่านไปไม่ได้” ²² พวกเขาฮูดีจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ? เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ที่เราจะไปนั้นพวกท่านไปไม่ได้’” ²³ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านเป็นของเบื้องล่าง เราเป็นของเบื้องบน ท่านเป็นของโลกคุณยา เราไม่ได้เป็นของโลกคุณยา ²⁴ เราบอกพวกท่านว่า ท่านจะตายในการบาปของตัวเอง เพราะว่าถ้าพวกท่านไม่เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านก็ต้องตายในการบาปของท่าน” ²⁵ เขาถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร?” ท่านอี

---

⁴ ยะหยา 5:31

⁵ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า ตามเนื้อหนัง

ซาตอบกับเขาว่า “เราเป็นอย่างไรที่เราบอกพวกท่านตั้งแต่แรกแล้ว ²⁶ เรายังมีอีกหลายเรื่องที่น่าอัศจรรย์และพิพากษาเกี่ยวกับท่าน แต่ผู้ที่ทรงส่งเรามา นั้นสัตย์จริง และเราก็ก้าวต่อโลกคุณยาในสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์” ²⁷ พวกเขาไม่เข้าใจว่าท่านพูดเรื่ององค์อุปถัมภ์ ²⁸ ท่านอีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “เมื่อพวกท่านยกบุตรมนุษย์ขึ้น ท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ องค์อุปถัมภ์ทรงสอนเราอย่างไร เราก็ก้าวอย่างนั้น” ²⁹ และพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ก็ทรงอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” ³⁰ เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนี้ก็มีคนจำนวนมากศรัทธาในท่าน

สัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท

³¹ ท่านอีซาจึงกล่าวกับพวกยาฮูดีที่ศรัทธาในท่านว่า “ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง” ³² และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” ³³ พวกเขาตอบท่านว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากนบีอิบรอฮีม⁶ และไม่เคยเป็นทาสใครเลย ทำไมท่านถึงกล่าวว่าเราจะเป็นไท?”

³⁴ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” ³⁵ ทาสอยู่ในบ้านเพียงชั่วคราว บุตรต่างหากที่อยู่ตลอดไป ³⁶ เพราะฉะนั้นถ้าอัล-มะซีฮฺทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริงๆ ³⁷ เรารู้ว่าพวกท่านเป็นเชื้อสายของนบีอิบรอฮีม แต่ท่านก็หาโอกาสฆ่าเรา เพราะไม่ศรัทธาในคำสอนของเรา” ³⁸ เราพูดถึงสิ่งที่เราเห็นเมื่ออยู่กับองค์อุปถัมภ์ และพวกท่านทำในสิ่งที่ท่านได้ยินมาจากพ่อของท่าน”⁷

---

⁶ มธ.3:9; ลก.3:8

⁷ แปลได้อีกว่า พวกท่านจงทำสิ่งที่ท่านได้ยินจากพระบิดา

พ่อของท่านคืออิบลิส

³⁹ พวกเขาตอบท่านว่า “นบีอิบรอฮีมเป็นบิดาของเรา” ท่านอีซากล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านเป็นลูกของนบีอิบรอฮีมแล้ว ท่านก็จะทำในสิ่งที่นบีอิบรอฮีมทำ ⁴⁰ แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านหาโอกาสฆ่าเราซึ่งเป็นผู้บอกท่านถึงสัจจะที่เราได้ยินมาจากอัลลอฮฺ นบีอิบรอฮีมไม่ได้ทำอย่างนี้ ⁴¹ พวกท่านทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาตอบท่านว่า “เราไม่ได้เกิดจากการผิดศีลธรรมทางเพศ เรามีองค์อุปถัมภ์ผู้เดียวคืออัลลอฮฺ” ⁴² ท่านอีซากล่าวกับเขาว่า “ถ้าอัลลอฮฺเป็นองค์อุปถัมภ์ของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากอัลลอฮฺและอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงส่งเรามา ⁴³ ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด? นี่เป็นเพราะท่านทนฟังคำสอนของเราไม่ได้ ⁴⁴ พวกท่านมาจากพ่อของท่านคืออิบลิส และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรกและไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดที่จมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา ⁴⁵ แต่พวกท่านไม่ศรัทธาเราเพราะเราพูดความจริง ⁴⁶ มีใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรามีบาป? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านถึงไม่ศรัทธาเรา? ⁴⁷ คนที่มาจากอัลลอฮฺก็ย่อมฟังพระดำรัสของอัลลอฮฺ พวกท่านไม่ได้มาจากอัลลอฮฺ เพราะเหตุนี้พวกท่านจึงไม่ฟัง”

ก่อนนบีอิบรอฮีมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว

⁴⁸ พวกเขาฮุดีตอบท่านว่า “ที่เราพูดว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีชัยฏอนสิงนั้นไม่จริงหรือ?” ⁴⁹ ท่านอีซาตอบว่า “เราไม่มีชัยฏอนสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่องค์อุปถัมภ์ของเรา และพวกท่านลบหลู่เกียรติของเรา ⁵⁰ เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้แสวงหาให้และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงพิพากษา ⁵¹ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครประพฤติตามคำสอนของเรา คนนั้นจะไม่

ประสบความตายเลย” ⁵² พกยาฮูตีตอบท่านว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมี
ชัยภูอนสิ่ง นปีอิบรอสีมตายไปแล้วและพวกนปีก็ตายไปแล้วเหมือนกัน แต่ท่าน
พูดว่า ‘ถ้าใครประพฤติตามคำสอนของเรา คนนั้นจะไม่ตายเลย’” ⁵³ ท่านยิ่ง
ใหญ่กว่านปีอิบรอสีมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ? พวกนปีก็ตายไปแล้วเหมือน
กัน ท่านจะอวดอ้างว่าท่านเป็นใคร?” ⁵⁴ ท่านอีซาตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัว
เราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย ผู้ที่ทรงให้เกียรติเรานั้นคือองค์อุปถัมภ์
ของเรา ผู้ที่พวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของท่าน ⁵⁵ พวกท่านไม่รู้จักพระองค์
แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสาเหมือน
กับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และประพฤติตามพระคำรัสของพระองค์ ⁵⁶ นปีอิบ
รอสีมบิดาของพวกท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันที่เรามา และเขาก็ได้เห็นแล้ว
และมีความยินดีแล้ว” ⁵⁷ พกยาฮูตีจึงกล่าวกับท่านว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบ
ปี ท่านเคยเห็นนปีอิบรอสีมแล้วหรือ?” ⁵⁸ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “เราบอก
ความจริงกับท่านว่า ก่อนนปีอิบรอสีมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว” ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึง
หยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้างท่าน แต่ท่านอีซาหลบเลี่ยงและออกไปจากบริเวณ
วิหาร

---

⁸ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า จะไม่มีรสความตายเลย

9

ท่านอีซารักษาคนตาบอดแต่กำเนิด

¹ ขณะที่ท่านอีซาเดินไปตามทางนั้น เห็นชายคนหนึ่งตาบอดตั้งแต่กำเนิด

² พวกสาวกของท่านถามท่านว่า “อาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด?” ³ ท่านอีซาตอบว่า “ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้ราชกิจของอัลลอฮ์ปรากฏในตัวเขา ⁴ เราต้องทำราชกิจของผู้ทรงส่งเรามาเมื่อยังกลางวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลาที่ไม่มีการทำงานนั้นกำลังใกล้เข้ามา ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกดุนยา เราก็เป็นความสว่างของโลกดุนยา¹” ⁶ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็บ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด ⁷ แล้วสั่งเขาว่า “จงไปล้างโคลนออกในสระสิโลอัม” (สิโลอัมแปลว่า ส่งไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับมาก็มองเห็น ⁸ เพื่อนบ้านและบรรดาคนที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนขอทานมาก่อนก็พูดกันว่า “คนนี้ใช่ไหมที่เคยนั่งขอทาน?” ⁹ บางคนก็พูดว่า “ใช่คนนั้นแหละ” บางคนก็ว่า “ไม่ใช่ แต่เขาเหมือนคนนั้น” ส่วนตัวเขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น” ¹⁰ พวกเขาจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?” ¹¹ เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อท่านอีซาทำโคลนทาตาของข้าพเจ้าและบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัม แล้วล้างโคลนออก’ ข้าพเจ้าก็ไปล้างตาแล้วก็มองเห็น” ¹² พวกเขาจึงถามว่า “เขาอยู่ที่ไหน?” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่องการรักษาคนตาบอด

¹³ พวกเขาจึงพาคนที่เคยตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่ท่านอีซาทำโคลน

---

¹ มธ.5:14; ยะหยา 8:12

ทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันบริสุทธิ์¹⁵ พวกฟาริสีถามเขาว่าตาของเขา มองเห็นได้อย่างไร เขาก็บอกคนเหล่านั้นว่า “ท่านเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็ไปล้างออกแล้วก็มองเห็น”¹⁶ พวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคน นี้ไม่ได้มาจากอัลลอฮ์ เพราะเขาไม่ได้รักษาวันบริสุทธิ์” แต่คนอื่นพูดว่า “คนบาป จะสำแดงสัญญาณอย่างนั้นได้อย่างไร?” พวกเขาขัดแย้งกัน¹⁷ พวกเขาจึงพูด กับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาทำให้ตาของเจ้าหาย บอด?” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นผู้เผยพระดำรัส”

¹⁸ พวกยาฮูดีไม่เชื่อว่าชายคนนั้นตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งพวกเขา เรียกบิดามารดาของคนนั้นมา¹⁹ แล้วถามว่า “ชายคนนี้เป็นลูกของเจ้าที่เจ้าบอก ว่าตาบอดมาตั้งแต่เกิดหรือ? แล้วทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น?”²⁰ บิดามารดา ของชายคนนั้นตอบว่า “เรารู้ว่าคนนี้เป็นลูกของเรา และรู้ว่าเขาเกิดมาตาบอด²¹ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาถึงมองเห็นหรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด ถาม เขาเอาเองเถิด เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาเล่าเรื่องเองได้”²² การที่บิดามารดาของ เขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยาฮูดี เพราะพวกยาฮูดีตกลงกันแล้วว่า ถ้าใคร ยอมรับว่าท่านอีซาเป็นอัล-มะซีฮ์ คนนั้นจะถูกขับออกจากที่ชุมนุมทางศาสนา²³ เพราะเหตุนี้บิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถามเขาเอาเอง เถิด”

²⁴ พวกเขาจึงเรียกคนที่เคยตาบอดให้มาหาเป็นครั้งที่สองและบอกเขาว่า “จง ถวายพระเกียรติแด่อัลลอฮ์² เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”²⁵ เขาตอบว่า “ชายคนนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบคือข้าพ เจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้แล้ว”²⁶ พวกเขาจึงถามเขาว่า “คน นั้นทำอะไรกับเจ้า? เขาทำอย่างไรตาของเจ้าถึงหายบอด?”²⁷ คนนั้นตอบพวก

---

² แปลได้อีกว่า จงพูดความจริง

เขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้วแต่ท่านไม่ฟัง ทำไมท่านถึงอยากฟังอีก? อยากเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” ²⁸ คนเหล่านั้นจึงเยาะเย้ยเขาว่า “เจ้าเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของนบีมุซา ²⁹ เรารู้ว่าอัลลอฮ์ทรงพูดกับนบีมุซา แต่สำหรับคนนั้นเราไม่รู้ว่ามีมาจากไหน” ³⁰ ชายคนนั้นตอบว่า “เออ ประหลาดจริงๆ นะที่พวกท่านไม่รู้ว่ามีคนนั้นมาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอดได้ ³¹ เรารู้ว่าอัลลอฮ์ไม่ทรงฟังคนบาป แต่ทรงฟังคนที่ยกย่องเทิดทูนพระองค์และทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ³² ตั้งแต่สมัยไหนๆ ก็ไม่เคยมีใครได้ยืนยันว่ามีคนสามารถทำให้ตาของคนที่ยบอดตั้งแต่กำเนิดมองเห็นได้ ³³ ถ้าคนนั้นไม่ได้มาจากอัลลอฮ์ เขาจะไม่สามารถทำได้” ³⁴ พวกเขาตอบว่า “เจ้ามันบาปมาตั้งแต่เกิดแล้วยังจะมาสอนเราหรือ?” แล้วพวกเขาก็ไล่เขาออกไป

ความบอดทางจิตวิญญาณ

³⁵ ท่านอีซาได้ยืนยันว่าพวกเขาสูญเสียคนนั้นออกไปแล้ว เมื่อท่านพบเขาจึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านศรัทธาในบุตรมนุษย์หรือ?” ³⁶ ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ใครคือบุตรมนุษย์ที่ข้าพเจ้าจะศรัทธาได้?” ³⁷ ท่านอีซากล่าวกับเขาว่า “ท่านเห็นผู้ นั้นแล้ว คือผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่าน” ³⁸ เขาจึงกล่าวว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ข้าพเจ้าศรัทธาในท่าน” แล้วเขาก็ก้มกราบท่าน ³⁹ ท่านอีซากล่าวว่า “เราเข้ามาในโลกดุนยาเพื่อการพิพากษาเพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด” ⁴⁰ เมื่อพวกเขาฟาริสีที่อยู่ใกล้ท่านได้ยืนยันอย่างนั้นจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เราตาบอดด้วยหรือ?” ⁴¹ ท่านอีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด ท่านก็จะไม่มีบาป แต่พวกท่านพูดเดี๋ยวนี้เองว่า ‘เรามองเห็น’ เพราะฉะนั้นบาปของท่านยังมีอยู่”

10

อุปมาเรื่องคอกแกะ

¹ “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่คนที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³ คนเฝ้าประตูจึงเปิดประตูให้คนนั้น แกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป ⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ ส่วนคนอื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนอื่น” ⁶ เรื่องเปรียบเทียบนี้ท่านอิสากล่าวกับพวกเขา แต่เขาเหล่านั้นไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำที่ท่านกล่าวกับเขาเลย

ท่านอิสาคเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

⁷ ท่านอิสาคจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ⁸ ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะไม่ได้ฟังพวกเขา ⁹ เราเป็นประตู ถ้าใครเข้าไปทางเรา คนนั้นจะรอด เขาจะเข้าออกแล้วก็จะพบอาหาร ¹⁰ ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์ ¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ¹² คนที่รับจ้างไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ ฝูงแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามาเขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ไล่กัดกินพวกแกะจนกระจัดกระจาย ¹³ เขาหนีเพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้างและไม่ได้เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรารู้จักแกะของเราและแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵ เหมือน

อย่างทีองศ์อุปถัมภ์ทรงรู้จักเราและเรารู้จักองค์อุปถัมภ์¹ และเราสละชีวิตเพื่อ
ฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามา
ด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเราแล้วจะรวมเป็นฝูงเดียวและมีผู้เลี้ยง
เพียงผู้เดียว ¹⁷ เพราะเหตุนี้องค์อุปถัมภ์จึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา
เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตตามที่
เราตั้งใจเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้นและมีสิทธิที่จะรับคืนมาอีก คำกำชับนี้เรา
ได้รับมาจากองค์อุปถัมภ์ของเรา”

¹⁹ คำสอนเหล่านี้ทำให้พวกเขาสติแตกคอกันอีก ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขา
มีชัยชนะและเป็นบ้า ไปฟังเขาทำไม?” ²¹ คนอื่นๆ ก็พูดว่า “คำสอนแบบนี้ไม่
ได้เป็นของคนที่มีชัยชนะ ชัยชนะจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”

พวกยาฮูดีปฏิเสธท่านอีซา

²² ขณะนั้นเป็นเทศกาลฉลองวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว ²³ ท่านอี
ซาเดินอยู่ในบริเวณวิหารที่เฉลียงของนบิสุลัยมาน ²⁴ พวกยาฮูดีก็พากันมา
ห้อมล้อมท่านและถามว่า “ท่านจะให้เราส่งสัยไปอีกนานแค่ไหน? ถ้าท่านเป็น
อัล-มะซีฮ์ก็จงบอกให้ชัดเจนเถิด” ²⁵ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “เราบอกพวกท่าน
แล้วแต่ท่านไม่ศรัทธา สิ่งที่เราทำในพระนามองค์อุปถัมภ์ของเราก็เป็นพยานให้
กับเรา ²⁶ แต่พวกท่านไม่ศรัทธาเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา ²⁷ แกะของเรา
ย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา ²⁸ เราให้ชีวิตนิ
รันดร์แก่แกะทั้งหลาย แกะเหล่านั้นจะไม่มีวันพินาศและจะไม่มีใครแย่งชิงแกะ
นั้นไปจากมือของเราได้ ²⁹ องค์อุปถัมภ์ของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราทรง
เป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง² และไม่มีใครสามารถชิงไปจากพระหัตถ์ขององค์อุปถัมภ์ได้

¹ มธ.11:27; ลก.10:22

² สำเนาโบราณบางฉบับว่า สิ่งที่พระบิดาของเราประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง

30 เราก็บองค้ออุปถัมภ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

31 พวกยาฮูดีจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างท่านให้ตาย 32 ท่านอีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราสำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายอย่างขององค์อุปถัมภ์ พวกท่านหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการดีข้อไหน?” 33 พวกยาฮูดีตอบท่านว่า “เราจะขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดีใดๆ แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาทอัลลอฮ์³ เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นผู้เท่าเทียมกับอัลลอฮ์” 34 ท่านอีซากล่าวว่า “ในคัมภีร์บริสุทธิของท่านมีคำเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า ‘เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นบ่าวของอัลลอฮ์’⁴” 35 ถ้าคนที่รับพระดำรัสของอัลลอฮ์ได้ชื่อว่า เป็นบ่าวของอัลลอฮ์ (และจะฝ่าฝืนคัมภีร์บริสุทธิไม่ได้) 36 พวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่องค์อุปถัมภ์ทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงส่งเข้ามาในโลกดุนยาว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาทอัลลอฮ์’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นอัล-มะซีฮผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์’ อย่างนั้นหรือ? 37 ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติราชกิจขององค์อุปถัมภ์ของเรา ก็อย่าศรัทธาในเราเลย 38 แต่ถ้าเราปฏิบัติราชกิจนั้น แม้ว่าท่านไม่ศรัทธาในเรา ก็จงศรัทธาในราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่าองค์อุปถัมภ์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในองค์อุปถัมภ์” 39 พวกเขาพยายามจะจับท่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ท่านรอดพ้นจากมือของเขา

40 ท่านได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนอีก และไปถึงตำบลที่นบียะหฺยาเคยให้ศีลจุ่ม⁵ แล้วท่านจึงพักอยู่ที่นั่น 41 คนจำนวนมากพากันมาหาท่านกล่าวว่า “ถึงนบียะหฺยาไม่ได้สำแดงสัญญาณอะไรเลย แต่ทุกสิ่งทีนบียะหฺยากล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” 42 และมีคนทีนั้นหลายคนศรัทธาในท่านอีซา

---

³ ลนต.24:16

⁴ ซาบูร82:6

⁵ ยะหฺยา 1:28

11

การตายของลาซาร์ธ

¹ มีชายคนหนึ่งชื่อลาซาร์ธกำลังป่วยอยู่ที่เบธานี ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มาเรียมและมารธาพี่สาวของนางอยู่¹ ² มาเรียมคนนี้เป็นหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมท่านอีซา และเอาผมหันต์เท้าของท่าน² ลาซาร์ธน้องชายของนางกำลังป่วยอยู่ ³ ดังนั้นพี่สาวทั้งสองจึงส่งข่าวไปแจ้งแก่ท่านอีซาว่า “ท่านเจ้าข้า คนที่ท่านรักนั้นกำลังป่วยอยู่” ⁴ แต่เมื่อท่านอีซาได้ยิน ท่านจึงพูดว่า “โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของอัลลอฮ์ เพื่อให้อัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ได้รับเกียรติเพราะโรคนี้”

⁵ ท่านอีซารักมารธาและน้องสาวของนางและลาซาร์ธ ⁶ เมื่อท่านได้ยินว่าลาซาร์ธป่วย ท่านกลับยังพักในที่ที่ท่านอยู่นั้นอีกสองวัน ⁷ หลังจากนั้นท่านพบกับพวกสาวกว่า “ให้เรากลับไปในแคว้นยูเดียกันอีก” ⁸ พวกสาวกตอบท่านว่า “อาจารย์ เมื่อเร็วๆ นี้พวกยาฮูดีหาโอกาสเอาหินขว้างท่านให้ตาย แล้วท่านยังจะกลับไปที่นี่อีกหรือ?” ⁹ ท่านอีซาตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ? ถ้าใครเดินตอนกลางวันเขาจะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกดูนยา ¹⁰ แต่ถ้าใครเดินตอนกลางคืนเขาจะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”

¹¹ ท่านกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงพบกับพวกเขาว่า “ลาซาร์ธเพื่อนของพวกเราหลับไปแล้ว แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาตื่น” ¹² พวกสาวกตอบว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น” ¹³ ท่านอีซาพูดถึงการตายของลาซาร์ธ แต่พวกสาวกคิดว่าท่านพูดถึงการนอนหลับพักผ่อน ¹⁴ ดังนั้นท่านอีซาจึง

---

¹ ลก.10:38-39

² ยน.12:3

พูดกับพวกเขาตรงๆ ว่า “ลาซาร์สตายแล้ว ¹⁵ และเพราะเห็นแก่พวกท่านเราจึงยินดีที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้ศรัทธา อย่างไรก็ตาม ปล่อยให้พวกเราไปหาเขากันเถิด” ¹⁶ โธมัสที่เรียกว่าแฝด จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้เราไปด้วยกันกับท่านอีซาเพื่อจะได้ตายกับท่าน”

ท่านอีซาเป็นชีวิตและการฟื้นคืนจากความตาย

¹⁷ เมื่อท่านอิสามาถึงก็พบว่าเขาเอาลาซาร์สไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว ¹⁸ หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มประมาณสามกิโลเมตร ¹⁹ พวกยาฮูดีหลายคนจึงมาหามารธาและมาเรียมเพื่อปลอบโยนเรื่องน้องชาย ²⁰ เมื่อมารธารู้ว่าข่าวว่าท่านอิสากำลังมา นางก็ออกไปต้อนรับท่าน แต่มาเรียนั่งอยู่ในบ้าน ²¹ มารธากล่าวแก่ท่านอิสาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ถ้าท่านอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย ²² แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่าไม่ว่าสิ่งใดที่ท่านขอจากอัลลอฮ์ในเวลานี้ อัลลอฮ์ก็จะประทานแก่ท่าน” ²³ ท่านอิสากล่าวกับนางว่า “ลาซาร์สจะฟื้นคืนมาอีก” ²⁴ มารธาตอบท่านว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าเขาจะฟื้นคืนในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นคืนมา” ²⁵ ท่านอิสาก็กล่าวกับนางว่า “เราเป็นชีวิตและการฟื้นคืนจากความตาย คนที่ศรัทธาในเราจะมีชีวิตอีกแม้ว่าเขาจะตายไปแล้วก็ตาม ²⁶ และทุกคนที่มีชีวิตและศรัทธาในเราจะไม่ตายเลย เธอเชื่ออย่างนี้ไหม?” ²⁷ มารธาตอบท่านว่า “เชื่อ ท่านผู้เป็นเจ้านาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเป็นอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ที่เข้ามาในโลกคุณยา”

ท่านอิสาร้องไห้

²⁸ เมื่อพูดอย่างนี้แล้ว มารธาก็กลับไปเรียกมาเรียน้องสาว กระซิบบว่า “อาจารย์มาแล้วและกำลังเรียกเธอ” ²⁹ เมื่อมาเรียมได้ยิน ก็รีบลุกขึ้นไปหาท่าน ³⁰ ขณะนั้นท่านอิสายังไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ในที่ที่มารธาพบท่าน ³¹ เมื่อพวกยาฮูดีกำลังปลอบโยนมาเรียนอยู่ที่บ้าน พวกเขาเห็นมาเรียมรีบลุกขึ้น

เดินออกไป พวกเขาจึงตามไป นึกว่านางจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์ฝังศพ³² เมื่อมา
เรียกมาถึงที่ที่ท่านอีซาอยู่และเห็นท่านแล้ว จึงกราบลงที่แทบเท้าของท่านกล่าว
ว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ถ้าท่านอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย”³³ เมื่อ
ท่านอีซาเห็นมาเรียกร้องไห้ และพวักยาฮูดีที่ตามมาก็ร้องไห้ด้วย ท่านจึงสะ
เทือนใจและเป็นทุกข์³⁴ ท่านกล่าวว่า “พวกท่านเอาศพของเขาไปไว้ที่ไหน?”
พวกเขาตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า เชิญมาดูเถิด”³⁵ แล้วท่านอีซาก็ร้องไห้³⁶ พวัก
ยาฮูดีจึงกล่าวว่า “ดูสิว่าท่านรักเขาเพียงไร”³⁷ แต่บางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำ
ให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

ท่านอีซาทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้นจากความตาย

³⁸ ท่านอีซาไปที่อุโมงค์ฝังศพด้วยความรู้สึกสะเทือนใจยิ่งนัก อุโมงค์นั้นเป็นถ้ำ
มีหินก้อนหนึ่งวางปิดปากอุโมงค์ไว้³⁹ ท่านอีซาสั่งว่า “จงเอาหินออกเสีย”
มารธาพี่สาวของคนตายจึงพูดกับท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ศพคงจะมีกลิ่น
เหม็นแล้ว เพราะว่าน้องตายมาสี่วันแล้ว”⁴⁰ ท่านอีซาพูดกับนางว่า “เราบอกเจ้า
แล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์?”⁴¹ พวกเขาจึง
เอาหินออก แล้วท่านอีซาก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า “ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ข้าพระองค์ขอ
ซูโกรต่อพระองค์ที่พระองค์โปรดฟังข้าพระองค์”⁴² ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรง
ฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ฝูงชนที่ยืน
อยู่ที่นี่ เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา”⁴³ เมื่อพูด
อย่างนั้นแล้ว ท่านก็ร้องเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมาเถิด”⁴⁴ คนตายนั้นก็ออก
มา มีผ้าพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย ท่านอีซาจึงกล่าวกับพวกเขา
ว่า “จงแกะผ้าที่พันออกแล้วปล่อยเขาเถิด”

แผนการฆ่าท่านอีซา

(มธ.26:1-5; มก.14:1-2; ลก.22:1-2)

⁴⁵ ดังนั้นเมื่อพวกยาฮูดีหลายคนที่มาหาเขาเริ่มเห็นการกระทำของท่านก็ได้
ศรัทธาในท่าน ⁴⁶ แต่บางคนไปหาพวกฟาริสีเล่าเหตุการณ์ที่ท่านอีซาได้ทำให้เขา
ฟัง ⁴⁷ ฉะนั้นพวกหัวหน้าผู้ประกอบพิธีทางศาสนาและพวกฟาริสีจึงได้เรียกประ
ชุมสมาชิกสภาแล้วพูดกันว่า “เราจะทำอย่างไรกันดี เพราะว่าชายคนนี้สำแดง
สัญญาณมากมาย? ⁴⁸ ถ้าเราปล่อยให้เขาทำอย่างนี้ต่อไป ทุกคนก็จะศรัทธาใน
เขา แล้วพวกโรมันก็จะมาทำลายทั้งวิหารและชาติของเรา” ⁴⁹ แต่คนหนึ่งในพวก
เขาที่ชื่อคายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้าทางศาสนาในปีนั้น กล่าวกับพวกเขาว่า “พวก
ท่านช่างไม่เข้าใจอะไรเลย ⁵⁰ ไม่รู้หรือว่าเป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่ง
ตายเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” ⁵¹ เขาไม่ได้กล่าวอย่างนั้น
ตามความคิดของเขาเอง แต่เพราะเหตุที่เขาเป็นหัวหน้าทางศาสนาของปีนั้น เขา
จึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่าท่านอีซาจะตายแทนชนชาตินั้น ⁵² และไม่ใช่แทนชาติ
ยาฮูดีเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมผู้ที่อัลลอฮ์ทรงรักเหมือนลูกที่กระจัดกระจายให้
รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว ⁵³ นับตั้งแต่วันนั้นพวกเขาจึงวางแผนที่จะฆ่าท่าน

⁵⁴ เพราะฉะนั้นท่านอีซาจึงไม่ไปไหนมาไหนท่ามกลางพวกยาฮูดีอย่างเปิดเผย
อีก แต่ออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม
และอยู่ที่นั่นกับพวกสาวก

⁵⁵ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยาฮูดีแล้ว มีชาวชนบทจำนวนมาก
ขึ้นไปที่ยेरูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อชำระตัว ⁵⁶ เมื่อพวกเขาชุมนุมกันอยู่ใน
บริเวณวิหาร พวกเขาก็มองหาท่านอีซาแล้วถามกันว่า “ท่านคิดอย่างไร ท่าน
อีซาจะไม่มาในงานเทศกาลนี้หรือ?” ⁵⁷ พวกหัวหน้าผู้ประกอบพิธีทางศาสนา
และพวกฟาริสีก็ออกคำสั่งว่า หากใครรู้ว่าท่านอีซาอยู่ที่ไหน ให้มาบอกพวกเขา
เพื่อจะได้ไปจับท่าน

12

การขโมยที่เบธานี

(มธ.26:6-13; มก.14:3-9)

¹ ก่อนปัสกาหกวัน ท่านอีซามาถึงหมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ที่ท่านทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย ² พวกเขาได้จัดเตรียมอาหารเย็นเพื่อเลี้ยงท่าน มารธาเป็นผู้คอยปรนนิบัติ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งมาร่วมกินอาหารกับท่าน ³ มาเรียบเอาน้ำมันหอมনারดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขโมยที่เท้าของท่านอีซา และเอาผมเช็ดเท้าของท่าน¹ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น ⁴ แต่สาวกคนหนึ่งของท่านอีซาชื่ออูดาสอิสคาริโอท (คนที่จะทรยศท่าน) พูดว่า ⁵ “ทำไมไม่เอาน้ำมันนั้นไปขายได้เงินซักสามร้อยเหรียญเงิน² แล้วแจกให้กับคนจน?” ⁶ เขาพูดอย่างนั้นไม่ใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย เขาถือกระเป่าเก็บเงินและยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในนั้นไป ⁷ ท่านอีซาจึงกล่าวว่า “อย่าห้ามนางเลย ให้นางเก็บน้ำมันนี้ไว้จนถึงวันฝังศพของเรา ⁸ เพราะว่ามีคนจนอยู่กับพวกท่านเสมอ³ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอ”

แผนการปองร้ายลาซารัส

⁹ พวกยาฮูดีจำนวนมากรู้ว่าท่านอีซาอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าท่าน ไม่ใช่มาเพราะท่านอีซาเท่านั้น แต่เพื่อจะเห็นลาซารัสคนที่ท่านทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย ¹⁰ ดังนั้นพวกหัวหน้าผู้ประกอบพิธีทางศาสนาจึงคิดจะฆ่าลาซารัสด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยาฮูดีหลายคนแยกตัวไปและศรัทธาในท่านอีซา

---

¹ ลก.7:37-38

² ดูเชิงอรรถ ยะหุยา 6:7

³ ฉธบ.15:11

ท่านอีซาเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ลก.19:28-40)

¹² วันรุ่งขึ้น เมื่อมหาชนที่มาร่วมงานเทศกาลนั้นได้ยืนยันว่าท่านอีซามาถึงเยรูซาเล็ม ¹³ พวกเขา ก็ถือทางอินทผลัมพากันออกไปต้อนรับท่านร้องว่า

“ขอสรรเสริญ⁴

ขอให้ท่านผู้มาในนามของพระเจ้า^{5,6}

คือ มหากษัตริย์แห่งพงศ์พันธุ์นบียะอุกุบได้รับพร”

¹⁴ และท่านอีซาได้พบลูกลาตัวหนึ่ง จึงได้นั่งลานั้นตั้งคำที่เขียนไว้ว่า

¹⁵ “ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย

จงดู กษัตริย์ของเธอเสด็จมา

ประทับบนลูกลา” ⁷

¹⁶ ที่แรกพวกสาวกของท่านอีซาไม่เข้าใจเหตุการณ์นั้น แต่หลังจากที่ท่านได้รับเกียรติยศ⁸ แล้ว เขาจึงระลึกได้ว่ามีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงท่าน และพวกเขาเองเคยทำอย่างนั้นมอบแต่ท่าน ¹⁷ ผู้คนที่อยู่กับท่านเมื่อครั้งท่านเรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ก็เป็นพยานในสิ่งที่เขาทั้งหลายได้ยืนยันและได้เห็น ¹⁸ ทำให้ฝูงชนพากันไปหาท่าน เพราะเขาได้ยืนยันว่าท่านได้สำแดงสัญญาณนั้น ¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “เห็นไหม? เราทำอะไรไม่ได้เลย ดูซิ โลกตามเขาไปหมดแล้ว”

---

⁴ ซาบรูร 118:25-26; (ฉบับฮีบรู)

⁵ พระผู้เป็นเจ้าในข้อนี้และข้อ 38 หมายถึง อัลลอฮ์

⁶ ซาบรูร 118:26

⁷ ศคย.9:9

⁸ ^๗ 12.16 เกียรติยศผ่านการตายและการฟื้นขึ้นจากความตาย

พวกกรีกบางคนปรารถนาจะเห็นท่านอีซา

²⁰ ในบรรดาคนที่ขึ้นไปกัมกราบที่งานเทศกาลนั้นมีพวกกรีกอยู่ด้วย ²¹ พวกเขาไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วพูดกับเขาว่า “นี่ท่านเราอยากจะได้เห็นท่านอีซา” ²² ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟีลิปก็ไปแจ้งแก่ท่านอีซา ²³ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติยศ ²⁴ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงดินและตายไป ก็จะคงอยู่เมล็ดเดียว แต่ถ้าตายไปแล้วก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ²⁵ คนที่รักชีวิตตัวเองต้องเสียชีวิต และคนที่เกลียดชังชีวิตตัวเองในโลกดุนยานี้จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันรันดร⁹ ²⁶ ถ้าใครจะปรนนิบัติเรา คนนั้นต้องตามเรามา และเราอยู่ที่ไหนผู้ปรนนิบัติของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครปรนนิบัติเรา องค์อุปถัมภ์จะประทานเกียรติแก่ผู้นั้น

บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น

²⁷ “เดี๋ยวนี้ใจของเราเป็นทุกข์ จะให้เราพูดอย่างไร? ‘ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากช่วงเวลานี้¹⁰’ อย่างนั้นหรือ? แต่เพื่อจุดประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงช่วงเวลานี้ ²⁸ ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ขอพระองค์ทรงให้พระนามของพระองค์รับพระเกียรติ” แล้วก็มีสุรเสียงดังมาจากฟ้าว่า “เราได้ทำให้พระนามนั้นได้รับพระเกียรติแล้ว และจะทำให้ได้รับพระเกียรติอีก” ²⁹ ผู้ชนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียงนั้นก็พูดกันว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ ว่า “มลาอิกะฮ์กล่าวกับท่าน” ³⁰ ท่านอีซาตอบว่า “เสียงนี้เกิดขึ้นเพื่อพวกท่าน ไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ เดี๋ยวนี้การพิพากษามาถึงโลกดุนยานี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกดุนยานี้จะถูกกำจัดออกไป ³² เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะนำทุกคนให้มาหาเรา” ³³ ท่านอีซาพูดอย่างนั้น

⁹ มธ.10:39; 16:25; มก.8:35; ลก.9:24; 17:33

¹⁰ ช่วงเวลานี้ หมายถึง เวลาแห่งการทดลอง การทดสอบ และการทนทุกข์

เพื่อแสดงว่าท่านจะตายอย่างไร ³⁴ ผูงชนจึงถามท่านว่า “เรารู้จากบัญญัติว่า อัล-มะซีฮฺจะอยู่เป็นนิตย์¹¹ ท่านพูดได้อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น?’ บุตรมนุษย์นั้นคือใคร?” ³⁵ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “ความสว่างจะอยู่ท่ามกลางพวกท่านอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เพื่อที่ว่าความมืดจะได้ตามท่านไม่ทัน คนที่เดินอยู่ในความมืดย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน ³⁶ ขณะที่พวกท่านมีความสว่าง จงศรัทธาในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นผู้ที่ดำเนินในความสว่าง”

พวกยาฮูดีไม่ศรัทธาในท่านอีซา

เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนั้นแล้วก็จากไป และซ่อนตัวเองให้พ้นจากพวกเขา ³⁷ ถึงแม้ว่าท่านได้สำแดงสัญญาณมากมายหลายอย่างให้เขาเห็น พวกเขาก็ยังไม่ศรัทธาในท่าน ³⁸ ทั้งนี้เพื่อจะสำเร็จตามคำของอิสยาห์ผู้เผยพระดำรัสที่ว่า

“พระผู้เป็นเจ้าใครจะเชื่อสิ่งที่เราประกาศ?

และฤทธิ์อำนาจของอัลลอฮฺทรงสำแดงแก่ใคร?” ¹²

³⁹ เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงศรัทธาไม่ได้เพราะอิสยาห์กล่าวไว้อีกว่า

⁴⁰ “อัลลอฮฺทรงปิดตาของพวกเขา

และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป

เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตา

และเข้าใจด้วยจิตใจ และหันกลับมา

ให้เรารักษาเขาให้หาย” ¹³

⁴¹ อิสยาห์กล่าวอย่างนี้ เพราะว่าเขาเห็นสง่าราศีของท่านอีซาและกล่าวถึงท่าน

⁴² อย่างไม่ก็ดี แม้แต่ในพวกหัวหน้าเองก็มีหลายคนศรัทธาในท่าน แต่พวกเขาไม่

---

¹¹ ซาบูรุ 110:4; อสย.9:7; อสค.37:25; ดนล.7:14

¹² อสย.53:1

¹³ อสย.6:10

ยอมรับท่านอย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออกจากที่
ชุมนุมทางศาสนา ⁴³ เพราะว่าพวกเขารักการชมของมนุษย์ มากกว่าการชมของ
อัลลอฮ์

ถ้อยคำของท่านอีซาเป็นหลักการพิพากษา

⁴⁴ และท่านอีซาประกาศว่า “คนที่ศรัทธาเรานั้นไม่ได้ศรัทธาในเราเอง แต่
ศรัทธาในพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ⁴⁵ และคนที่เห็นเราก็เห็นผู้ทรงส่งเรามา ⁴⁶ เรา
เข้ามาในโลกดุนยาเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในเราจะไม่อยู่ในความมืด
⁴⁷ เราไม่พิพากษาคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ทำตาม เพราะว่าเราไม่ได้มา
เพื่อจะพิพากษาโลกดุนยาแต่มาเพื่อจะช่วยเหลือโลกดุนยาให้รอด ⁴⁸ ถ้าใครไม่ยอมรับ
เราและไม่รับคำของเรา จะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำที่เรากล่าวแล้วนั้นแหละจะ
พิพากษาเขาในวันกียามะฮ์ ⁴⁹ เพราะเราไม่ได้กล่าวตามใจเราเอง แต่องค์อุปถัมภ์
ผู้ทรงส่งเรามาเป็นผู้บัญชาเราว่าจะกล่าวอะไรหรือพูดอะไร ⁵⁰ เรารู้ว่าบัญญัติ
ของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่องค์
อุปถัมภ์ทรงบอกเรา”

13

ท่านอีซาล้างเท้าของพวกเขา

¹ ก่อนถึงงานเทศกาลปัสกา ท่านอีซารู้แล้วว่าถึงเวลาที่จะจากโลกคุณยານี้ไปหาองค์อุปถัมภ์ ท่านรักบรรดาคนของท่านที่อยู่ในโลกคุณยานี้ ท่านรักพวกเขาจนถึงที่สุด ² ขณะเมื่อกินอาหารเย็นอยู่นั้น (อิบลิสได้ตลใจยูดาบุตรของซีโมน อิสคาริโอทให้ทรยศท่าน) ³ ท่านรู้ว่าองค์อุปถัมภ์ประทานทุกสิ่งไว้ในมือของท่าน และรู้ว่าท่านมาจากอัลลอสและกำลังจะกลับไปหาอัลลอส ⁴ ท่านลุกจากการกินอาหาร ถอดเครื่องแต่งกายออกวางไว้ เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอว ⁵ เทน้ำลงในอ่างแล้วเอาน้ำนั้นล้างเท้าของพวกเขา และเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้นั้น ⁶ เมื่อท่านล้างมาถึงซีโมนเปโตร เขาพูดกับท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านจะล้างเท้าของข้าพเจ้าหรือ?” ⁷ ท่านอีซาตอบเขาว่า “สิ่งที่เราทำในขณะนี้ท่านยัง 모르เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” ⁸ เปโตรตอบท่านว่า “ท่านจะล้างเท้าของข้าพเจ้าไม่ได้เด็ดขาด” ท่านอีซาตอบเขามากกว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้” ⁹ ซีโมนเปโตรกล่าวต่อไปว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ไม่เพียงแต่เท้าของข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ขอโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย” ¹⁰ ท่านอีซาตอบเขาว่า “คนที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้วแต่ไม่ใช่ทุกคน” ¹¹ เพราะท่านรู้ว่าใครจะทรยศท่าน เพราะเหตุนี้ท่านจึงพูดว่า “ไม่ใช่ทุกคนในพวกท่านที่สะอาด”

¹² หลังจากที่ท่านล้างเท้าของพวกเขาแล้ว ท่านก็สวมเครื่องแต่งกายแล้วนั่งลง กล่าวกับเขาว่า “พวกท่านเข้าใจสิ่งที่เราทำกับท่านไหม? ¹³ พวกท่านเรียกเราว่าอาจารย์และท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น ¹⁴ เพราะฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นเจ้านายและอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกเขา ท่านก็

ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย ¹⁵ เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย¹ ¹⁶ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนรับใช้จะเป็นใหญ่กว่านายไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าคนที่ส่งเขาไปก็ไม่ได้² ¹⁷ เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข ¹⁸ เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทุกคน เรารู้จักคนที่เราเลือกไว้แล้ว แต่จะต้องเป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธ์ที่กล่าวว่า ‘คนที่กินอาหารของเรายกส้นเท้าใส่เรา³’ ¹⁹ เราบอกพวกท่านตอนนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ²⁰ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครรับคนที่เราส่งไป คนนั้นก็รับเราด้วย และใครรับเรา คนนั้นก็รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย⁴”

การพยากรณ์ถึงการทรยศท่านอีซา

(มธ.26:20-25; มก.14:17-21; ลก.22:21-23)

²¹ เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็รู้สึกเป็นทุกข์ในใจ จนกล่าวออกมาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” ²² พวกสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่ท่านพูดถึงนั้นคือใคร ²³ สาวกคนหนึ่งที่ท่านอีซารักนั่งเอนกายอยู่ใกล้ท่าน ²⁴ ซีโมนเปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามท่านว่า คนที่ท่านพูดถึงนั้นคือใคร ²⁵ ขณะที่ยังนั่งเอนกายอยู่ใกล้ท่านอีซา สาวกคนนั้นก็ถามท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย คนนั้นเป็นใคร?” ²⁶ ท่านตอบว่า “เป็นคนที่เราจะเอาขนมปังนี้จิ้มส่งให้” แล้วท่านก็เอาขนมปังนั้นจิ้มแล้วก็ยื่นให้กับยูดาบุตรของซีโมน อิสคาริโอท ²⁷ เมื่อยูดาสกินขนมปังนั้นแล้ว อิบลิสก็เข้าไปสิงในตัวเขา ท่าน

---

¹ ลก.22:27

² มธ.10:24; ลก.6:40; ยะหุยา 15:20

³ ซาบรุ 41:9

⁴ มธ.10:40; มก.9:37; ลก.9:48; 10:16

อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านกำลังจะทำอะไรก็ไปทำโดยเร็ว” ²⁸ ไม่มีใครในบรรดาคนที่เอนกายร่วมโต๊ะอาหารที่รู้ว่าทำไมท่านถึงกล่าวกับเขาอย่างนั้น ²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือกระเป๋าเก็บเงิน ท่านจึงบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาลนี้” หรือบอกเขาว่า เขาควรจะให้อะไรแก่คนจน ³⁰ เพราะฉะนั้นหลังจากยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

บัญญัติใหม่

³¹ เมื่อเขาออกไปแล้ว ท่านอีซาจึงกล่าวว่า “เดี๋ยวนี้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และอัลลอฮฺทรงได้รับพระเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ ³² ถ้าอัลลอฮฺทรงได้รับพระเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ อัลลอฮฺก็จะทรงให้บุตรมนุษย์มีเกียรติในตัวเองและจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ ³³ ลูกทั้งหลายเอ๋ย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดียวเท่านั้น ท่านจะหาเรา และอย่างที่เรารู้จักกับพวกยาฮูดีและตอนนี้เราก็รู้จักกับท่านด้วย คือ ‘ที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้’⁵ ³⁴ เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน⁶ เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ³⁵ ถ้าท่านรักกันและกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา”

การพยากรณ์ถึงเรื่องที่เปโตรจะปฏิเสธ

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ลก.22:31-34)

³⁶ ซีโมนเปโตรกล่าวกับท่านอีซาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านจะไปที่ไหน?” ท่านอีซาตอบเขาว่า “ที่ที่เรากำลังจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ท่านจะ

---

⁵ ยะหฺยา 7:34

⁶ ยะหฺยา 15:12,17; 1 ยะหฺยา 3:23; 2 ยะหฺยา 5

ตามไปภายหลัง” ³⁷ เปโตรตอบท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ทำไมข้าพเจ้าถึงตาม
ท่านไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้? ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายเพื่อท่าน” ³⁸ ท่านอีซาตอบว่า “ท่าน
จะตายเพื่อเราหรือ? เราบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเรา
สามครั้ง”

14

ท่านอีซาเป็นทางไปสู่องค์อุปถัมภ์

¹ “อย่าให้ใจของพวกเขาท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านศรัทธาในอัลลอฮ์¹ จงศรัทธาในเราด้วย ² ในที่ประทับขององค์อุปถัมภ์มีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีเราคงบอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน ³ เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและจะรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย ⁴ และท่านก็รู้จักทางที่เรากำลังจะไปนั้น” ⁵ โธมัส กล่าวกับท่านอีซาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย พวกข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านจะไปที่ไหน พวกข้าพเจ้าจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” ⁶ ท่านอีซาตอบกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงองค์อุปถัมภ์ได้นอกจากจะมาทางเรา ⁷ ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักองค์อุปถัมภ์ของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไป ท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

⁸ ฟีลิปกล่าวกับท่านอีซาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ขอสำแดงองค์อุปถัมภ์ให้พวกข้าพเจ้าเห็น เท่านี้พวกข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว” ⁹ ท่านอีซาตอบกับเขาว่า “ฟีลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ? คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นองค์อุปถัมภ์ ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงองค์อุปถัมภ์ให้พวกข้าพเจ้าเห็น?’ ¹⁰ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในองค์อุปถัมภ์และองค์อุปถัมภ์ทรงอยู่ในเรา? คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจตัวเอง แต่องค์อุปถัมภ์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์ ¹¹ จงเชื่อเราว่า เราอยู่ในองค์อุปถัมภ์ และองค์อุปถัมภ์ทรงอยู่ในเรา ไม่เช่นนั้นก็จะเชื่อเพราะการงานเหล่านั้น

---

¹ พวกท่านศรัทธาในอัลลอฮ์ แปลได้อีกว่า จงศรัทธาในอัลลอฮ์

¹² “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ศรัทธาในเราจะทำสิ่งต่างๆ ได้ เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหา องค์อุปถัมภ์ของเรา ¹³ สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่า องค์อุปถัมภ์จะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ผ่านทางอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของ พระองค์ ¹⁴ สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น

คำสัญญาเรื่องรุสุลกุตุซ

¹⁵ “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามคำบัญชาของเรา ¹⁶ เราจะขอองค์อุปถัมภ์ และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป ¹⁷ คือรุสุลลอฮ์แห่งความจริง ซึ่งโลกดุนยาไม่สามารถยอมรับได้ เพราะมองไม่เห็นและไม่รู้จัก พวกท่านรู้จักเพราะรุสุลลอฮ์อยู่กับท่าน และจะอยู่ในท่านด้วย

¹⁸ “เราจะไม่ละทิ้งพวกท่านไว้ให้เป็นเหมือนลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน ¹⁹ ในไม่ช้าโลกดุนยาก็จะไม่เห็นเรา แต่พวกท่านจะเห็นเรา เพราะเรามีชีวิตอยู่ พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ²⁰ ในวันนั้นท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในองค์อุปถัมภ์ และพวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน ²¹ คนที่รู้จักคำบัญชาของเราและประพฤติตาม คนนั้นเป็นคนที่รักเรา และคนที่รักเรานั้นองค์อุปถัมภ์ของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” ²² ยูดาส (ไม่ใช่อิสคาริโอท) กล่าวกับท่านอีซาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ทำไมท่านถึงสำแดงตัวท่านแก่พวกข้าพเจ้า แต่ไม่สำแดงแก่โลกดุนยา?” ²³ ท่านตอบเขาว่า “ถ้าใครรักเรา คนนั้นจะประพฤติตามคำของเรา และองค์อุปถัมภ์จะทรงรักเขา แล้วเราทั้งสองจะมาหาเขา และจะอยู่กับเขา ²⁴ คนที่ไม่รักเราก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นขององค์อุปถัมภ์ผู้ทรงส่งเรามา

²⁵ “เรากล่าวคำเหล่านี้กับพวกท่านขณะที่เรายังอยู่กับท่าน ²⁶ แต่ผู้ช่วยคือ

รุษลุกดูซุซึ่งองค์อุปถัมภ์จะทรงส่งมาในนามของเรานั้นจะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ระลึกถึงทุกสิ่งที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้ว ²⁷ เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน เป็นสันติสุขของเราเองที่ให้กับท่าน และที่เราให้นั้นไม่เหมือนการให้ของโลกดุนยา อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ และอย่ากลัวเลย ²⁸ พวกท่านได้ยินที่เรากล่าวกับท่านแล้วว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่าน’ ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราไปหาองค์อุปถัมภ์ เพราะองค์อุปถัมภ์ทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา ²⁹ เราบอกรื่องนี้กับพวกท่านไว้ล่วงหน้าก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วพวกท่านจะได้ศรัทธา ³⁰ เราจะพบกับพวกท่านนานอย่างนี้อีกไม่ได้แล้ว เพราะว่าผู้ครองโลกดุนยาคืออิบลิสกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอะไรเหนือเรา ³¹ แต่เราทำตามที่องค์อุปถัมภ์ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกดุนยาจะได้รู้ว่าเรารักองค์อุปถัมภ์ ลุกขึ้น แล้วไปกันเถิด

ท่านอีซาเป็นเถาองุ่นแท้

¹ “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และองค์อุปถัมภ์ของเราทรงเป็นผู้ดูแลสวน ² แขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ตัดแต่ง¹ เพื่อให้ออกผลมากขึ้น ³ พวกท่านได้รับการชำระให้สะอาด² แล้วด้วยถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่าน ⁴ จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเถา พวกท่านก็เช่นเดียวกันจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเรา ⁵ เราเป็นเถาองุ่น พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำได้ไม่ได้เลย ⁶ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทอยู่กับเรา คนนั้นก็เหมือนแขนงที่ต้องถูกตัดทิ้งเสีย แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ ⁷ ถ้าพวกท่านติดสนิทอยู่กับเราและถ้อยคำของเราติดสนิทอยู่กับท่านแล้ว ท่านจะดูอาร์ขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น ⁸ องค์อุปถัมภ์ของเราทรงได้รับพระเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกท่านเกิดผลมากและเป็นสาวกของเรา ⁹ องค์อุปถัมภ์ทรงรักเราอย่างไร เราก็รักพวกท่านอย่างนั้น จงติดสนิทอยู่กับความรักของเรา ¹⁰ ถ้าพวกท่านประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะติดสนิทอยู่กับความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามบัญญัติขององค์อุปถัมภ์และติดสนิทอยู่กับความรักของพระองค์ ¹¹ เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน เพื่อให้ความยินดีของเราอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม

¹ แปลได้อีกว่า ทรงชำระให้สะอาด

² แปลได้อีกว่า พวกท่านถูกตัดแต่ง

¹² “บัญญัติของเราคือให้พวกท่านรักกันและกัน³ เหมือนอย่างที่เรารักท่าน
¹³ ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน ¹⁴ ถ้าพวกท่านประพฤติตามที่เราสั่ง ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา ¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่รู้ว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าคุณสิ่งที่เราได้ยินจากองค์อุปถัมภ์ เราสำแดงแก่พวกท่านแล้ว ¹⁶ ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านขอคุณอะไรสิ่งใดต่อองค์อุปถัมภ์ในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน ¹⁷ สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ก็คือ จงรักกันและกัน

ความเกลียดชังของโลกคนยา

¹⁸ “ถ้าโลกคนยาเกลียดชังพวกท่าน ก็จงรู้ว่าโลกคนยาเกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าพวกท่านเป็นของโลกคนยา โลกคนยาก็ย่อมจะรักคนที่ เป็นของโลกคนยาเอง แต่เพราะท่านไม่ได้เป็นของโลกคนยา คือเราเลือกท่านออกจากโลกคนยา เพราะเหตุนี้โลกคนยาจึงเกลียดชังท่าน ²⁰ จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’⁴ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา พวกเขาจะปฏิบัติตามคำของพวกท่านด้วย ²¹ แต่เขาจะทำทุกสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่านเพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักผู้ทรงส่งเรามา ²² ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนพวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา ²³ คนที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังองค์อุปถัมภ์ของเราด้วย ²⁴ ถ้าในท่ามกลางพวกเขา เราไม่ได้ทำสิ่งซึ่งไม่มีคนอื่นทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาเห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและองค์อุปถัมภ์ของเรา ²⁵ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่เขียนไว้ในคัมภีร์บริสุทธ์ที่ว่า ‘เขาเกลียดชังเรา

³ ยะหุยา 13:34; 15:17; 1 ยะหุยา 3:23; 2 ยะหุยา 5

⁴ มธ.10:24; ลก.6:40; ยะหุยา 13:16

โดยไม่มีสาเหตุ⁵, ²⁶ แต่เมื่อท่านผู้ช่วยมา ซึ่งเป็นผู้ที่เราจะส่งจากองค์อุปถัมภ์มาหาพวกท่าน คือรุซูลลอห์แห่งความจริงซึ่งมาจากองค์อุปถัมภ์นั้น ท่านจะเป็นพยานให้เรา ²⁷ และพวกท่านก็จะเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพวกท่านอยู่กับเราตั้งแต่เราเริ่มทำสิ่งต่างๆ แล้ว

---

⁵ ซาบูรุ 35:19; 69:4

16

¹ “เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านก็เพื่อไม่ให้ท่านท้อถอยในศรัทธา ² เขาทั้งหลายจะไล่ท่านออกจากที่ชุมนุมทางศาสนา เวลานั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่ประหารชีวิตของพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังปรนนิบัติอัลลอฮ์ ³ ที่เขาทำอย่างนั้นก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักองค์อุปถัมภ์และไม่รู้จักเรา ⁴ แต่เหตุที่เราบอกสิ่งเหล่านี้ให้ท่านฟังก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาของพวกเขา ท่านจะได้ระลึกว่าเราบอกท่านไว้แล้ว

ราชกิจของรَسُولُكَ

“เราไม่ได้บอกเรื่องนี้กับพวกท่านตั้งแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน ⁵ แต่ตอนนี้เรากำลังจะไปหาผู้ทรงส่งเรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘จะไปไหน?’ ⁶ แต่เพราะเราบอกเรื่องนี้กับพวกท่าน จิตใจของท่านจึงมีแต่ความทุกข์ ⁷ อยากรู้ก็ตามเราจะบอกความจริงกับพวกท่าน คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป ท่านผู้ช่วยก็จะไม่มาหาพวกท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะส่งท่านผู้ช่วยมาหาท่าน ⁸ เมื่อท่านมาแล้ว ท่านจะทำให้โลกดุนยา รู้ความจริงในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา ⁹ ในเรื่องความบาปนั้น คือเพราะพวกเขาไม่ศรัทธาในเรา ¹⁰ ในเรื่องความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาองค์อุปถัมภ์ และพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก ¹¹ ในเรื่องการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกดุนยาคืออิบลิสถูกพิพากษาแล้ว

¹² “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกกับพวกท่าน แต่ตอนนี้ท่านยังรับไม่ไหว ¹³ เมื่อ رَسُولُكَ แห่งความจริงมาแล้ว ท่านจะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะท่านจะไม่กล่าวโดยพลการ แต่ท่านจะกล่าวสิ่งที่ท่านได้ยิน และท่านจะแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ¹⁴ ท่านจะให้เราได้รับเกียรติ เพราะท่านจะแจ้งเรื่องของเราแก่พวกท่าน ¹⁵ ทุกสิ่งที่เป็นขององค์อุปถัมภ์นั้นเป็นของเรา เพราะเหตุนี้ เราจึงกล่าวว่ารَسُولُكَ จะแจ้งเรื่องของเราแก่พวกท่าน

ความเศร้าโศกจะกลายเป็นความชื่นชมยินดี

¹⁶ “อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อย พวกท่านก็จะเห็นเรา”

¹⁷ สาวกของท่านอีซาบางคนพูดกันว่า “ท่านหมายความว่าอะไรที่กล่าวกับเราว่า ‘อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกท่านก็จะเห็นเรา’ และที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาอัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์’” ¹⁸ พวกเขาพูดกันว่า “‘อีกหน่อย’ นั้นหมายความว่าอะไร? เราไม่ทราบที่ ‘อีกหน่อย’ ที่ท่านกล่าวนั้นหมายความว่าอะไร” ¹⁹ ท่านอีซาเห็นว่าพวกเขาอยากถามท่าน ท่านจึงกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านถามกันอยู่หรือว่าเราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกท่านก็จะเห็นเรา?’” ²⁰ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกดุนยาจะชื่นชมยินดี พวกท่านจะเป็นทุกข์ แต่ความทุกข์ของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี ²¹ เมื่อผู้หญิงจะคลอดบุตร นางก็มีแต่ความทุกข์เพราะถึงกำหนด แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่คิดถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลกดุนยา ²² ดังนั้นขณะนี้พวกท่านจึงมีความทุกข์ แต่เราจะมาหาท่านอีก และใจของท่านจะชื่นชมยินดี และจะไม่มีใครช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ ²³ ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าท่านจะขอดูอาร์สิ่งใดจากองค์อุปถัมภ์ในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน ²⁴ จนบัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้ดูอาร์ขอสิ่งใดในนามของเรา จงดูอาร์ขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

“เราได้ชนะโลกดุนยาแล้ว”

²⁵ “เราพูดเรื่องนี้กับพวกท่านโดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ แต่อีกไม่นานเราจะพูดกับท่านโดยไม่ใช้เรื่องเปรียบเทียบอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่ององค์อุปถัมภ์อย่างแจ่มแจ้ง ²⁶ ในวันนั้นพวกท่านจะขอดูอาร์ในนามของเรา แต่เราจะไม่บอกท่านว่า

เราจะอ่อนวอนองค์อุปถัมภ์เพื่อท่าน ²⁷ เพราะว่าองค์อุปถัมภ์เองก็ทรงรักพวกท่าน เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากอัลลอฮ์¹ ²⁸ เรามาจากองค์อุปถัมภ์และเข้ามาในโลกดุนยาแล้ว ขณะนี้เรากำลังจะไปจากโลกดุนยานี้และกลับไปหาองค์อุปถัมภ์อีก”

²⁹ พวกสาวกของท่านอีซากล่าวว่า “ดูสิท่านกล่าวกับเราอย่างแจ่มแจ้ง ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว ³⁰ ตอนนี้พวกข้าพเจ้ารู้แล้วว่าท่านรู้ทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ใครจะถามท่านอีก เพราะเหตุนี้พวกข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าท่านมาจากอัลลอฮ์”

³¹ ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “ตอนนี้พวกท่านเชื่อแล้วหรือ? ³² ดูสิ วันนั้นจะมาถึงอันที่จริงก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะองค์อุปถัมภ์ทรงอยู่กับเรา ³³ เราบอกรื่องนี้กับพวกท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกดุนยานี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกดุนยาแล้ว”

---

¹ สำเนาโบราณบางฉบับว่า พระบิดา

คำขออูอาห์ของท่านอีซา

¹ เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็แหงนหน้าขึ้นดูฟ้าและกล่าวว่า “ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อข้าพระองค์จะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ² ดังที่พระองค์โปรดให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งมีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้ข้าพระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่พระองค์ทรงมอบแก่ข้าพระองค์นั้น ³ และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ พระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงเอกะ และรู้จักท่านอีซา อัล-มะซีฮฺที่พระองค์ทรงส่งมา ⁴ ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลกดุนยานี้ เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว ⁵ บัดนี้ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระองค์ คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกดุนยานี้เกิดขึ้น

⁶ “ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกดุนยา คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว ⁷ บัดนี้พวกเขาเห็นว่าทุกสิ่งที่คุณประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ ⁸ เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ทรงกล่าวแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ให้พวกเขาแล้วและเขาจับไว้ และรู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา ⁹ ข้าพระองค์ขออูอาห์เพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้ขออูอาห์เพื่อโลกดุนยา แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ ¹⁰ ทุกคนที่เป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกคนที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และพวกเขาทำให้

ข้าพระองค์ได้รับเกียรติ ¹¹ บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกดุนยานี้อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกดุนยานี้ ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่องค์อุปถัมภ์มหาบริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงคุ้มครองบรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ ¹² เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา ข้าพระองค์ก็คุ้มครองพวกเขา ผู้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครในพวกเขาพินาศยกเว้นคนเดียวที่ต้องพินาศ เพื่อให้เป็นจริงตามคัมภีร์บริสุทธิ์¹ ¹³ แต่บัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ขณะที่ยังอยู่ในโลกดุนยา เพื่อให้พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกดุนยานี้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลกดุนยา เหมือนอย่างที่เขาไม่ใช่ของโลกดุนยา ¹⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกดุนยา แต่ขอให้ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากอิบลิส ¹⁶ พวกเขาไม่ใช่ของโลกดุนยา เหมือนอย่างที่เขาไม่ใช่ของโลกดุนยา ¹⁷ ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์² ด้วยความจริง พระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง ¹⁸ พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาในโลกดุนยาอย่างไร ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาไปในโลกดุนยาอย่างนั้น ¹⁹ ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

²⁰ “ข้าพระองค์ไม่ได้ขอคุณเพื่อคนเหล่านี้พวกเขา แต่เพื่อทุกคนที่ศรัทธาใน

---

¹ ซาบรู 41:9; ยะหยา 13:18

² แยก...ให้บริสุทธิ์ ในข้อนี้ และข้อ 19 แปลได้อีกว่า ชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งในคัมภีร์บริสุทธิ์ หมายถึง แยกตัวออกเพื่ออัลลอฮ์

ข้าพระองค์ผ่านถ้อยคำของพวกเขา ²¹ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นองค์อุปถัมภ์ทรงอยู่ในข้าพระองค์และข้าพระองค์ใน
พระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกดูนยา
จะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา ²² เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่
ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์ ²³ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์
ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์
เพื่อโลกดูนยาจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวก
เขาเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ ²⁴ ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ ข้าพระองค์
ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่
ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์
ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
²⁵ ข้าแต่องค์อุปถัมภ์ผู้ทรงธรรม โลกดูนยานี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จัก
พระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา ²⁶ ข้าพระองค์ทำให้
พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำอย่างนี้ต่อไป เพื่อความรักที่
พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเขา และข้าพระองค์อยู่ในเขา”

18

การทรยศและการจับกุมท่านอีซา

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ลก.22:47-53)

¹ เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนี้แล้ว ท่านก็ออกไปกับพวกสาวกของท่าน ซ้ำมช่วย
จิตโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง ท่านเข้าไปในสวนนั้นกับพวกสาวก ² ยูดาสคนที่จะ
ทรยศท่านก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าท่านอีซากับพวกสาวกเคยมาพบกันที่นั่น
บ่อยๆ ³ ยูดาสนำพวกทหารโรมันกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกผู้นำทางศาสนาและ
พวกฟาริสี พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธไปที่นั่นด้วย ⁴ ท่านอีซา¹รู้ทุกสิ่ง
ที่จะเกิดขึ้นกับท่าน ท่านจึงออกไปถามเขาว่า “พวกท่านมาหาใคร?” ⁵ เขาตอบ
ท่านว่า “มาหาท่านอีซาชาวนัชรอฮ” ท่านอีซาตอบพวกเขาว่า “เราเป็นผู้นั้น” ยู
ดาสคน¹ที่ทรยศท่านก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น ⁶ เมื่อท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “เรา
เป็นผู้นั้น” เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่ดิน ⁷ ท่านถามเขากว่า “พวกท่านมาหา
ใคร?” เขาตอบว่า “มาหาท่านอีซาชาวนัชรอฮ” ⁸ ท่านอีซาตอบว่า “เราบอก
ท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าท่านตามหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” ⁹ ทั้งนี้
เพื่อให้เป็นจริงตามถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่
ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว” ¹⁰ ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสคน
หนึ่งของพวกผู้นำทางศาสนาถูกหูข้างขวาขาด ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส ¹¹ ท่านอีซา
กล่าวกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่รับความทรमानนี้¹ ที่องค์
อุปถัมภ์ประทานแก่เราหรือ?”

---

¹ มธ.26:39; มก.14:36; ลก.22:42

ท่านอีซาขณะอยู่ต่อหน้าหัวหน้าทางศาสนา

(มธ.26:57-58; มก.14:53-54; ลก.22:54)

¹² พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขา จึงจับท่านอีซามัดไว้
¹³ แล้วพาท่านไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่ง เป็น
หัวหน้าทางศาสนาในปีนั้น ¹⁴ คายาฟาสคนนี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้
คนหนึ่งตายแทนประชาชน²

เปโตรปฏิเสธท่านอีซา

(มธ.26:69-70; มก.14:66-68; ลก.22:55-57)

¹⁵ ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งติดตามท่านอีซาไป แต่เพราะสาวกคนนั้น
รู้จักกับหัวหน้าทางศาสนา เขาจึงเข้าไปกับท่านอีซาจนถึงลานบ้านของหัวหน้า
ทางศาสนา ¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกับ
หัวหน้าทางศาสนาจึงออกไปพูดกับหญิงที่เฝ้าประตูแล้วพาเปโตรเข้าไป ¹⁷ ผู้หญิง
คนที่เฝ้าประตูถามเปโตรว่า “ท่านก็เป็นคนหนึ่งเฝ้าประตูของคายนั้นด้วยไม่ใช่
หรือ?” เขาตอบว่า “ไม่ใช่” ¹⁸ พวกเขาสะกดเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่น เอาถ่านมาก่อ
ไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นไฟกัน เปโตรก็ยื่นไฟไปอยู่กับเขาด้วย

หัวหน้าทางศาสนาสอบสวนท่านอีซา

(มธ.26:59-66; มก.14:55-64; ลก.22:66-71)

¹⁹ หัวหน้าทางศาสนาก็ถามท่านอีซาถึงพวกสาวกของท่านและคำสอนของท่าน
²⁰ ท่านอีซาตอบเขาว่า “เรากล่าวให้ทุกคนฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งใน
ที่ชุมนุมทางศาสนาและในบริเวณวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอน

---

² ยะหยา 11:49-50

สิ่งใดอย่างลับๆ เลย ²¹ ท่านถามเราทำไม? จงถามคนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา เขารู้ว่าเราสอนอะไร” ²² เมื่อท่านอีซากล่าวอย่างนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ตบหน้าท่านแล้วพูดว่า “เจ้าตอบหัวหน้าทางศาสนาอย่างนั้นหรือ?” ²³ ท่านอีซาตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิดก็จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม?” ²⁴ อันนาสจึงให้พาท่านอีซาซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสหัวหน้าทางศาสนา

เปโตรปฏิเสธท่านอีซาอีก

(มธ.26:71-75; มก.14:69-72; ลก.22:58-62)

²⁵ ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนพวกนั้นถามเปโตรว่า “เจ้าก็เป็นสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?” เปโตรปฏิเสธว่า “ไม่ใช่” ²⁶ ทาสคนหนึ่งของหัวหน้าทางศาสนา ซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็ถามว่า “ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?” ²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น

ท่านอีซาขณะอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต

(มธ.27:1-2,11-14; มก.15:1-5; ลก.23:1-5)

²⁸ แล้วพวกเขาก็พาท่านอีซาออกจากบ้านของคายาฟาสไปยังวังของเจ้าเมือง ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในวังของเจ้าเมืองนั้น เพื่อไม่ให้เป็นมลทินและจะได้กินปัสกาได้ ²⁹ ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” ³⁰ พวกเขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้ายเราก็คงจะไม่มอบตัวเขาไว้กับท่าน” ³¹ ปีลาตกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกเขาฮูดีจึงเรียนท่านว่า “กฎหมายห้ามเราประหารชีวิตใคร” ³² ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามถ้อยคำของท่านอีซาที่กล่าว

ไว้ว่าท่านจะเสียชีวิตอย่างไร³

³³ ปีลาตจึงเข้าไปในวังของเจ้าเมืองอีก และเรียกท่านอีซามาแล้วถามว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” ³⁴ ท่านอีซาตอบว่า “ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?” ³⁵ ปีลาตตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ? ประชาชาติของเจ้าเองและพวกผู้นำทางศาสนาอบเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?” ³⁶ ท่านอีซาตอบว่า “ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกดุนยานี้ ถ้าราชอาณาจักรของเรามาจากโลกดุนยานี้ คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของพวกยิว แต่ราชอาณาจักรของเราไม่ได้มาจากโลกดุนยานี้” ³⁷ ปีลาตจึงพูดกับท่านอีซาว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะซี” ท่านอีซาตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลกดุนยา เพื่อบอกถึงสัจจะ ทุกคนที่อยู่ฝ่ายสัจจะก็ฟังเสียงของเรา” ³⁸ ปีลาตจึงถามว่า “สัจจะคืออะไร?”

ท่านอีซาถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต

(มธ.27:15-31; มก.15:6-20; ลก.23:13-25)

เมื่อถามอย่างนั้นแล้วปีลาตก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เรายังไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด ³⁹ แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปีสกา ท่านอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวไหม?” ⁴⁰ พวกเขาจึงตอบว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัสแทน” บารับบัสเป็นผู้ก่อการร้าย

---

³ ยะหยา 3:14; 12:32

19

¹ ปีลาตจึงให้เอาท่านอีซาไปโดยดี ² และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมศีรษะของท่าน และให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง ³ แล้วพวกเขาที่มาหาท่านพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของยาฮูดี ขอทรงพระเจริญ” แล้วพวกเขาก็ตบหน้าท่าน ⁴ ปีลาตก็ออกไปอีกและกล่าวกับพวกเขาว่า “นี่แน่ะ เราพาเขาออกมาบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย” ⁵ ท่านอีซาจึงออกมาสวมมงกุฏทำด้วยหนามและสวมเสื้อสีม่วง ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า “เขาอยู่ที่นี้แล้ว” ⁶ เมื่อพวกผู้นำทางศาสนาและพวกเจ้าหน้าที่เห็นท่าน พวกเขาก็ร้องอื้ออึงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเอาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” ⁷ พวกยาฮูดีตอบปีลาตว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นนะ เขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นผู้เท่าเทียมกับอัลลอฮ์” ⁸ เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นเขาก็ตกใจกลัวมากขึ้น ⁹ เขาเข้าไปในวังของเจ้าเมืองอีกและถามท่านอีซาว่า “เจ้ามาจากไหน?” แต่ท่านอีซาไม่ตอบอะไร ¹⁰ ปีลาตจึงถามอีกว่า “เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงเจ้าที่ทางไหนก็ได้?” ¹¹ ท่านอีซาตอบว่า “ท่านจะไม่มีอำนาจเหนือเรานอกจากเบ็องบนจะประทานให้แก่ท่านเพราะเหตุนี้คนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน”

¹² ตั้งแต่นั้นปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยท่านอีซา แต่พวกยาฮูดีร้องอื้ออึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์” ¹³ เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นเขาจึงพาท่านอีซาออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษาตรงที่ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา ¹⁴ วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง เขาพูดกับพวกยาฮูดีว่า “นี่คือกษัตริย์

ของพวกท่าน” ¹⁵ พวกยาฮูดีร้องอ้ออิงว่า “เอามันไป เอามันไป เอาไปตริงที่กางเขน” ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า “จะให้เราตรึงกษัตริย์ของพวกท่านหรือ?” พวกผู้นำทางศาสนาตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ¹⁶ แล้วปีลาตก็มอบท่านอีซาให้พวกเขานำไปตริงที่กางเขน

การตรึงท่านอีซาที่กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ลก.23:26-43)

พวกทหารจึงพาท่านอีซาไป ¹⁷ และท่านได้แบกกางเขนของท่านไปยังที่ที่เรียกว่า กะโหลกศิระษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ¹⁸ ที่นั่นพวกเขาตรึงท่านอีซาไว้ที่กางเขนพร้อมกับชายอีกสองคน คนละข้าง โดยที่ท่านอยู่ตรงกลาง ¹⁹ ปีลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนอ่านว่า “อีซาชาวนัชรอฮกษัตริย์ของยาฮูดี” ²⁰ พวกยาฮูดีจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขาตรึงท่านอีซานั้นอยู่ใกล้กับกรุง ป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ภาษาลาติน และภาษากรีก ²¹ พวกผู้นำทางศาสนาของพวกยาฮูดีจึงเรียนปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของยาฮูดี’ แต่เขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า ‘เราเป็นกษัตริย์ของยาฮูดี’ ” ²² ปีลาตตอบว่า “อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”

²³ เมื่อพวกทหารตรึงท่านอีซาไว้ที่กางเขนแล้ว พวกเขาก็เอาเสื้อของท่านมาแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้ทหารคนละส่วน เว้นแต่เสื้อชั้นใน เสื้อชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอด ²⁴ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงปรึกษากันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับฉลากกัน จะได้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ” ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธ์ที่ว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าวางของข้าพระองค์มาแบ่งกัน

ส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับฉลากกัน”¹

พวกทหารก็ทำกันอย่างนี้²⁵ ส่วนคนที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของท่านอีซานั้นมีมารดา กับน้ำสาวของท่าน มาเรียภรรยาของเคลโอปัสและมาเรียชาวมักดาลา²⁶ เมื่อ ท่านอีซาเห็นมารดาของท่าน และสาวกคนที่ท่านรักยืนอยู่ใกล้ๆ ท่านจึงกล่าวกับ มารดาว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของท่าน”²⁷ แล้วท่านก็กล่าวกับสาวกคนนั้นว่า “นี่คือมารดาของท่าน” แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของท่านอีซามาอยู่ในบ้าน ของตนตั้งแต่นั้นมา

การเสียชีวิตของท่านอีซา

(มธ.27:45-56; มก.15:33-41; ลก.23:44-49)

²⁸ หลังจากนั้นท่านอีซาก็รู้ว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว และเพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์ บริสุทธิ์² ท่านจึงกล่าวว่า “เรากระหายน้ำ”²⁹ ที่นั้นมีภาชนะใส่น้ำองุ่นหมักวาง อยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นหมักนั้นใส่ปลายกิ่งไม้หุสบ ชูขึ้นให้ถึงริม ฝีปากของท่าน³⁰ เมื่อท่านอีซาได้รับน้ำองุ่นหมักแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “สำเร็จแล้ว” และกัมศิระชะลงเสียชีวิต

เขาแทงสีข้างของท่านอีซา

³¹ วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยาฮูดีจึงขอปีลาตให้ทุบขาของคนที่ถูกตรึงให้หัก และยกศพออกไป เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันบริสุทธิ์ (เพราะวันบริสุทธิ์ นั้นเป็นวันใหญ่)³² ดังนั้น พวกทหารจึงมาทุบขาของคนแรกและขาของอีกคนที่ ถูกตรึงอยู่กับท่าน³³ แต่เมื่อมาถึงท่านอีซาและเห็นว่าท่านเสียชีวิตแล้ว พวกเขา จึงไม่ได้ทุบขาของท่าน³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของท่าน และ

---

¹ ซาบูรุ 22:18

² ซาบูรุ 69:21; 22:15

เลือดกับน้ำก็ไหลออกมาทันที ³⁵ คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร โดยเรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เขาเล่าให้ฟังเพื่อพวกท่านจะได้ศรัทธา ³⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธ์ที่ว่า “กระดูของท่านจะไม่หักสักชิ้นเดียว”³ ³⁷ และยังมีข้อคัมภีร์บริสุทธ์อีกข้อหนึ่งเขียนว่า “พวกเขาจะมองดูท่านผู้ที่เขาแทง” ⁴

การฝังศพของท่านอีซา

(มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56)

³⁸ หลังจากนั้น ยูสุฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกลับๆ ของท่านอีซาเนื่องจากกลัวพวกยิวก็มาขอศพของท่านอีซาจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต ยูสุฟจึงมานำศพของท่านไป ³⁹ นิโคเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาท่านในเวลากลางคืนนั้น⁵ก็มา เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰ เขาทั้งสองนำศพของท่านอีซาไป แล้วเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว ⁴¹ ในบริเวณที่ท่านถูกตรึงนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย ⁴² เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิวและเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุศพของท่านอีซาไว้ที่นั่น

---

³ อพย.12:46; กดว.9:12; ซาบรุ 34:20

⁴ ศคย.12:10; วว.1:7

⁵ ยะหยา 3:1-2

20

ท่านอีซาฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.28:1-10; มก.16:1-8; ลก.24:1-12)

¹ วันอาทิตย์¹ เวลาเช้ามีด มาเรียมชวามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกยกออกไปแล้ว ² นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งที่ท่านอีซารักนั้นและพูดกับพวกเขาว่า “เขาเอาท่านผู้เป็นเจ้านายออกไปจากอุโมงค์แล้ว และเราก็ไม่รู้ว่าเขาเอาท่านไปไว้ที่ไหน” ³ เปโตรจึงออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนนั้น ⁴ ทั้งสองคนวิ่งไป แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงอุโมงค์ก่อน ⁵ เขาก็มลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ ⁷ ส่วนผ้าพันศีรษะของท่านไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก ⁸ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงก่อนก็ตามเข้าไปข้างในด้วย เขาเห็นและเชื่อ ⁹ (ขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อคัมภีร์บริสุทธิ์ที่เขียนไว้ว่าท่านจะต้องฟื้นขึ้นจากความตาย) ¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

ท่านอีซาปรากฏแก่มาเรียมชวามักดาลา

(มก.16:9-11)

¹¹ ส่วนมาเรียมยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่นางก็มลงมองเข้าไปในอุโมงค์ ¹² เห็นมลาอิกะฮสองตนสวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ที่เขาวางศพของท่านอีซาคนหนึ่งอยู่ข้างศีรษะ อีกคนหนึ่งอยู่ข้างเท้า ¹³ มลาอิกะฮทั้งสองพูดกับมาเรียมว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?” นางตอบว่า “เพราะเขาเอาท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพ

---

¹ วันอาทิตย์ ในข้อนี้ และข้อ 19 ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า วันต้นสัปดาห์

เจ้าไป และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเอาไปไว้ที่ไหน” ¹⁴ เมื่อมาเรียบพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นท่านอีซาเยินอยู่ แต่ไม่รู้ว่าท่าน ¹⁵ ท่านอีซาถามนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม? ตามหาใคร?” มาเรียบเข้าใจว่าท่านเป็นคนทำสวนจึงตอบว่า “นายเจ้าข้า ถ้านายเอาอีซาไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาท่านไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้รับท่านไป” ¹⁶ ท่านพูดกับนางว่า “มาเรียบเอ๋ย” มาเรียบจึงหันมาตอบท่านเป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโบนี” (ซึ่งแปลว่า ท่านอาจารย์) ¹⁷ ท่านอีซาพูดกับนางอีกว่า “อย่าห่วงงเห็นยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้กลับไปหาองค์อุปถัมภ์ของเรา จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเรากำลังจะกลับไปหาองค์อุปถัมภ์ของเรา และองค์อุปถัมภ์ของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” ¹⁸ มาเรียบชาวมัดดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า “ข้าพเจ้าเห็นท่านผู้เป็นเจ้านายแล้ว” และนางก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าท่านพูดอย่างไรกับนาง

ท่านอีซาปรากฏแก่พวกสาวก

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ลก.24:36-49)

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่เพราะกลัวพวกยาฮูดี ท่านอีซาก็เข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา กล่าวว่า “อัสลามมุออลัยกุม” ²⁰ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ให้เขาดูที่มือและสี่ข้างของท่าน เมื่อพวกสาวกเห็นท่านผู้เป็นเจ้านายแล้วต่างก็มีความยินดียิ่งนัก ²¹ ท่านอีซา กล่าวกับเขาอีกว่า “อัสลามมุออลัยกุม องค์อุปถัมภ์ทรงส่งเรามาอย่างไร เราก็ส่งพวกท่านไปอย่างนั้น” ²² เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและกล่าวกับเขาว่า “จงรับรู้อุสลุคุดุชเถิด ²³ ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าท่านไม่อภัย²บาปของใคร บาปของ

---

² ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า ถ้าท่านถือ หรือ เก็บ

พวกเขาที่จะไม่ได้รับการอภัย³”

ท่านอีซากับโรมัส

²⁴ โรมัสที่เขาเรียกกันว่าแฝดซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อท่านอีซามาปรากฏ ²⁵ สาวกคนอื่นๆ จึงบอกโรมัสว่า “เราเห็นท่านผู้เป็นเจ้านายแล้ว” แต่โรมัสตอบพวกเขาว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่มือของท่านและไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูและที่สีข้างของท่านแล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

²⁶ เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พวกสาวกของท่านอีซาอยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่ท่านอีซาได้เข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางเขากล่าวว่า “อัสลามมูออลัยกุม” ²⁷ แล้วท่านพูดกับโรมัสว่า “เอานิ้วของท่านแยงเข้ามาที่นี่ ดูที่มือของเรา และยื่นมือของท่านออกมาคลำที่สีข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อเถิด” ²⁸ โรมัสตอบท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า” ²⁹ ท่านอีซากล่าวกับเขาอีกว่า “เพราะท่านเห็นเราท่านจึงศรัทธาหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่ศรัทธาก็เป็นสุข”

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

³⁰ ท่านอีซาได้สำแดงสัญญาณอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้าพวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ ³¹ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้ศรัทธาในท่านอีซาว่าเป็นอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ และเมื่อมีความศรัทธาแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยนามของท่านอีซา

---

³ มธ.16:19; 18:18

21

ท่านอีซาปรากฏแก่สาวกเจ็ดคน

¹ ต่อมาท่านอีซาได้ปรากฏตัวแก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส เหตุการณ์เป็นดังนี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่าแฝด นาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี และสาวกของท่านอีกสองคน กำลังอยู่ด้วยกัน ³ ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” พวกเขาจึงพูดกับซีโมนว่า “เราจะไปด้วย” แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย¹

⁴ เมื่อถึงรุ่งเช้า ท่านอีซามายืนอยู่ที่ฝั่ง แต่พวกสาวกไม่รู้ว่าเป็นท่าน ⁵ ท่านถามพวกเขาว่า “ลูกเอ๋ย ยังไม่ได้ปลาหรือ?” เขาตอบว่า “ยัง” ⁶ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือ แล้วจะได้ปลามาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก² จนลากอวนขึ้นไม่ไหว ⁷ สาวกคนที่ท่านอีซารัก บอกเปโตรว่า “เป็นท่านอีซาผู้เป็นเจ้านาย” เมื่อเปโตรได้ยินว่าเป็นท่านผู้เป็นเจ้านาย เขาก็หยิบเสื่อมาสวมเพราะถอดเสื่ออยู่ แล้วก็กระโดดลงทะเล ⁸ แต่สาวกคนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาและลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย เพราะพวกเขาอยู่ห่างจากฝั่งไม่มากนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น

⁹ เมื่อพวกเขาขึ้นมาบนฝั่งก็เห็น ขนมปังและปลาปังอยู่บนถาดที่ติดไฟอยู่ ¹⁰ ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาหน่อยสิ” ¹¹ ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรื่องแล้วลากอวนขึ้นฝั่ง อวนนั้นเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบบสามตัว

---

¹ ลก.5:5

² ลก.5:6

แม้จะมีมากขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด ¹² ท่านอีซากล่าวกับพวกเขาอีกว่า “มากินอาหารกันเถิด” พวกเขาไม่มีใครกล้าถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร?” เพราะพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเป็นท่าน ¹³ ท่านอีซาเข้ามาหยิบขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่ท่านอีซาได้ปรากฏตัวแก่พวกเขา หลังจากที่อัลลอฮ์ทรงให้ท่านฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว

ท่านอีซากับเปโตร

¹⁵ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้ว ท่านอีซากล่าวกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยะหุยา ท่านรักเรามากกว่าสาวกเหล่านี้รักเราหรือไม่?” เขาตอบท่านว่า “ใช่ ท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านรู้ว่าข้าพเจ้ารักท่าน” ท่านจึงสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงดูลูกแกะของเราเถิด” ¹⁶ ท่านกล่าวกับเขาครั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรยะหุยา ท่านรักเราหรือไม่?” เขาตอบท่านว่า “ใช่ ท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านรู้ว่าข้าพเจ้ารักท่าน” ท่านสั่งเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” ¹⁷ ท่านกล่าวกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรยะหุยา ท่านรักเราหรือไม่?” เปโตรเสียใจมากที่ท่านถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือไม่?” เขาจึงตอบท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านรู้ทุกสิ่ง ท่านรู้ดีว่าข้าพเจ้ารักท่าน” ท่านอีซาจึงสั่งเขาอีกว่า “จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด” ¹⁸ เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านก็คาดเอวของท่านเองและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะยื่นมือออกมาแล้วคนอื่นจะมัดท่าน และพาท่านไปในที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” ¹⁹ (ที่ท่านอีซากล่าวอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่อัลลอฮ์ด้วยการตายแบบใด) เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงพูดกับเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

ท่านอีซากับสาวกที่ท่านรัก

²⁰ เปโตรเหลือวหลังเห็นสาวกคนที่ท่านรักตามมา (สาวกคนนั้น คือคนที่เอนตัวลง
ใกล้ท่านขณะกินอาหารและถามว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย คนที่จะทรยศท่านเป็น
ใคร?”)³ ²¹ เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงถามท่านอีซาว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านาย คนนี้
จะเป็นยังไงบ้าง?” ²² ท่านอีซากล่าวกับเขาว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะ
มา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด” ²³ เพราะฉะนั้นคำที่ว่าสาวกคนนั้นจะ
ไม่ตาย จึงลือกันไปท่ามกลางพวกพี่น้อง ท่านอีซาไม่ได้กล่าวกับเขาว่าสาวกคนนั้น
จะไม่ตาย แต่กล่าวว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับ
ท่าน?”

²⁴ สาวกคนนี้แหละที่เป็นคนเล่าและเขียนถึงเรื่องทั้งหมดนี้ และเรารู้ว่าเขาเล่า
ความจริง

²⁵ ท่านอีซายังได้ทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้
ที่ทั้งโลกคุณยากก็ไม่พอที่จะเก็บหนังสือที่จะเขียนนั้น

---

³ ยะหยา 13:25